

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 81 - 25 Kuruş

30 - Kasım - Çarşamba - 1949

BİR VALS YAPARLARKEN...

TOMSON SENİNLE İSTE...
DİŞİN BAHİSE GİREYİM.
O KIZ POL'ÜN NİŞANLISI!

HAKLISIN.. TA KEN...
DİŞİ... POL MİHRACE
NİN KIZI ZORLA GÖ...
TÜRDÜĞÜNÜ SÖYLE.
Dİ.

DİKKAT ET... HİÇ GÜLMÜYOR.. HA..
LİNDE BİR TUHAFLIK VAR.. GALİBA ZOR
LA DANS EDİYOR..
KIZI BUNDAN SONRAKİ
DANSA DAVET EDECEĞİM.

**AŞKIN
ZAFERİ**

MÜZİK BAŞLAR BAŞLAMIZ
TOMSON HELENİ DANSA DA-
VET ETMEYE İLERLEDİ.

ZATEN BUNU
BEKLİYORDUM.

BUNA RAĞMEN
TOMSON HELENİ
DANSA DAVET
ETTİ.

BAYAN HELEN BU DANSI
BANA LÜTFEDERLER Mİ?

BAYAN HELEN BU GECE
BÜTÜN DANSLARINI BANA
VADETTİ. DEĞİL Mİ
HELEN?

HAYIR!

RACA ASABIYETİNİ GÜÇ ZAPTETTİ.
GÜLMEŞE ÇALIŞTI.

AFFEDİNİZ BEN.. YALAN SÖLEDİM.
HEP BENİM OLMAM İSTİYORDUM..
DANSEDELEM Mİ?

HELEN MİHRACENİN KOLUNDA TAHTTAN İNDİ VE BİRDENBİRE..

TEĞMEN.. BENİ KURTARIN.. KURTARIN
BENİ.. BEN RACA'NIN ESİRİYİM..

ALLAH ALLAH!

NE OLU-
YOR?

BU SIRADA
BİR SİLÂN SESİ
İŞİTİLDİ. İKİ ÜÇ
AVİZE FARAM PAR
ÇA OLDU.

ARKASI VAR

BU SIRADA POL'ÜN KOMUTASINDAKİ ASKERLER SARAYA DOĞRU HÜCUM EDERLER

İLERİ İNDİRİ'NİN ADAMLARI... İLERİ!

SARAYA HÜCUM!!

SARAYA HÜCUM!

GİRELİM KOMUTANIM... YILAKI DELİĞİNDEN ÇIKARALIM...

SARAYA GİRELİM VE RACAYA ŞARTLARI MIZI SÖYLİYELİM. ON İKİ KİŞİ BENİMLE GELSİN...

POL, HELEN'İN HÂLÂ MİH- RACENİN ESİRİ OLDUĞUNU DÜ- ŞÜNDÜ. SARAYA HÜCUM ETME- Dİ. FAKAT RACANIN ADAMLARI ÂSİLERİ ÇEVİRDİLER.

NASIL? POL MÜ KOMUTA EDİYOR? AH ŞU HELEN'İ BULSAK. ELİMİZDE İYİ BİR KOZ OLURDU.

KUDRETLİ EFENDİM ÂSİLER BAĞCE KAPISINDALAR. BAŞLA- RINDA BİR ECNEBİ VAR.

POL... BURADA KA? FAKAT BU İM- KÂNSIZ...

DÜNYADA İMKÂNSIZ OLAN HİÇBİRŞEY YOKTUR ALTES İŞTE BURADAYIM...

HAY ALLAH CEZANI VERSİN SENİN...

ARKASI VAR

Hayırlı Evlât

Nakleden: Selma Büket

Wheatsheaf Gazinosunun kuytu bir köşesine çekilmiş olan «Centilmen Ned», etrafındaki kalabalığı dost-ça nazarla süzüyordu. Heatherley şehrinde senenin en meşhur at yarışları başlamıştı. Bu yüzden de her taraf tıklım tıklım yabancı doluydu. Fakat biraz sonra arkadaşının saf ve zengin bir köylü yakalayıp getireceğinden emin olan Ned yüzünde müsterih bir tebessüm olduğu halde bekliyordu.

Tam o sırada bara güneş yanığı tenli, iri yarı bir adam girdi ve başıyla hafif bir selâm vererek Ned'in karşısındaki boş iskemleye oturdu.

Ned onun selâmına mukabele ettikten sonra sordu :

«Yarışlar için mi geldiniz?»

Yabancı: «Hayır,» dedi. Ben «Koyun ticareti ile uğraşırım. Overbrook köyünde oturuyorum, adım da Wallis..»

Ned'in yakışıklı yüzü, bir çok toy taşraların felâketine sebep olan tatlı bir gülümseyişle aydınlandı. Halinden de bu çiftçinin onu çok fazla alâkadar ettiği kolayca anlaşıyordu.

«Overbrook, ha!» diye tekrar etti. «Orası nasıl bir yer acaba? Mutlaka bütün köyler gibi papaslar, arazi sahibi zenginler, ve muhitin en yaşlı sakini olduğunu iddia eden adamlarla doludur değil mi?»

Çiftçi Wallis : «Pek de öyle değil,» dedi. «Gerçi bir papazımız ve bir de ağamız var, fakat en yaşlı kimsemiz erkek değil, Mary Denzil adında dul bir kadındır.»

Ned güldü : «Anladım.» dedi. «Muhakkak on yedi torunu ile beraber oturup, gözlüksüz gazete okuyan ve otların büyürken çıkardıkları sesi bile işitebilen kocakarılardan biri olacak!»

Çiftçi kederli bir tavırla başını salladı.

«Zavallı ihtiyar Mary'nin topu topu bir tanecik çocuğu var, efendim. Kulakları da iyi işitir ama beş senedir gözleri görmüyor.»

Ned neş'eli sesiyle cevap verdi: «Bir çocuk sahibi olmak, hiç yoktan iyidir, helbette,» dedi. «Hiç olmazsa ona yalnızlığını unutturur.»

Wallis pek müteessir görünüyordu : «Fakat Guy Denzil otuz sene önce, bir milyoner olarak geri geleceğini vâdederek Amerikaya gitti. Mary'de o zamandan beri tek başına yaşıyor.»

Ned : «Hay aptal hay!» diye alay etti. «Maamafih belli olmaz, belki de sahiden para tutmuştur, kimbilir!»

«Zannetmem. Zira kadın oğlunun son mektubunu ondan ayrıldıktan altı ay sonra almıştı. O gün bu gün hâlâ Guy'ın cepleri para dolu olarak döneceği anı bekleyip duruyor. Halbuki adam belki çoktan ölmüştür bile!»

«Yahut da bir türlü fıkarcılıktan kurtulamamıştır ve onun için mektup yazmağa utanıyordur..»

«Olabilir. Bakın bu hiç aklıma gelmemişti. Ama ne olursa olsun anacığını habersiz bırakmamalıydı.»

Ned : «Doğru,» diye tasdik etti.

«Hakkınız var.»

«Kadıncağız onu, fakir veya zengin, bir kerelik olsun daha kucaklayabilseydi rahat ölürdü hiç olmazsa.»

Dudaklarında kuruntulu bir tebessüm beliren Ned : «Sahiden acıklı bir hikâye,» dedi. «Bana bile tesir etti. Vallahi.»

İkisi de bir müddet sustular. Sonra Ned birdenbire yerinden fırladı ve : «Buraya bakın!» diye haykırdı. «İhtiyar kadını biz sevindeyemey miyiz sanki? Nasıl olsa gözleri de görmüyor zaten.»

Wallis hiç bir şey anlıyamamış, alılık alık bakıyordu. Öteki aldırmadan devam etti : «Madem ki bu kadın kör, o halde, birisinin kendini ona Amerikadan dönen oğlu olarak tanıttığında hiç bir mahzur yok demektir. Ve bu sahte evlât da pekâlâ ben olabilirim.»

Çiftçinin ağzı açık kalmıştı. «Sa.. Sahiden fevkalâde bir fikir,» diye kekeledi. «Eğer vaktiniz müsaitse derhal yola çıkabiliriz. Sizi kamyonumla oraya kadar götürüp getirmek de benim için büyük bir zevk olacaktır.»

☆☆☆

Bir saat kadar sonra çiftçi Wallis, ağaçların arasından seçilmeye başlayan küçük bir kiliseyi ve alçak evleri işaret ederek : «İşte,» dedi. «Overbrook köyüne geliyoruz.»

Geleceğini biliyordum yavrum!» diye hiçkırkı.

Sesinde Wallis'in farkemediği acı bir ifade gizli olan Ned : «Yalnız, ben kadının yanında bir iki dakikadan fazla kalmamalıyım.» diye cevap verdi. «Zira yanlış bir şey söyliyerek foyamızı meydana çıkaracağım korkuyorum. Siz vaziyeti ona göre idare edersiniz, olmaz mı?»

Gözlerini bozuk yola dikmiş olan Wallis, kamyon bir taşın üzerinden sıçrarken : «Anlıyorum,» dedi. «Hiç merak etmeyin.»

Mary'nin harap kulübesi köyün ta öteki ucundaydı. Wallis uyuşan bacaklarını sallayarak aşağı indi, kapıyı çaldı ve cevap beklemeden içeriye dalıp : «Mary!» diye seslendi. «Sana tam otuz senedir beklediğin birini getirdim.» O sırada Ned'de yavaş yavaş, ocağın yanındaki tahta iskemlede oturan ak saçlı ihtiyar kadına doğru yaklaşıyordu.

Mary Denzil'in sayısız buruşuklarla süslü yüzü birdenbire ışıktanıverdi. Gözlerinden sevinç dolu damlalar yuvarlanıyordu, soluk renkli yanakları da tuhaf bir kızılıkla renklenmişlerdi.

Derin, titrek bir nefes aldı ve dudaklarının arasından fısıltı gibi bir ses çıktı :

«Guy!»

Ned, Wallis'in işareti üzerine ilerledi. Kadın da aynı zamanda yerinden fırlayarak onu zayıf kollarının arasına aldı ve : «Geleceğini biliyordum, yavrum,» diye hiçkırkı. «Geleceğini biliyordum zaten. Öp beni, Guy!..»

Ned onu tekrar iskemlesine oturttu ve çabucak : «Çok acele bir işim var,» «Sen nasıl istersen Guy. Fakat benim beklediğim para değildi, sendin, oğlum.»

anneciğim.» dedi. «Onun için de yanında ancak bir kaç dakika kalabileceğim. Seni iyi gördüğüme çek sevindim. İnşallah bir daha gelişimde oturup uzun uzun konuşuruz. Şimdi Wallis'e senin için beş yüz dolar bırakıyorum. Lâzım oldukça ondan alırsın.»

Çiftçi, Ned'in alnında beliren ter damlalarını görerek vaziyete müdahale etmek lüzumunu hissetti.

«Guy'ı işinden daha fazla alıkoyamayalım, Mary. Birazdan şehirde kendisini bekleyen bir tüccarla buluşması lâzım. Vakti müsait olduğu zaman tekrar seni göremeye gelecek tabii...»

Ned de : «Tabii tekrar geleceğim,» diye takdik etti. «Hoşça kal anne. Allahımsarladık!.....»

Kadının göremediği oğlunu uğurlamak için kalkan eli, motor sesi duyulmaz oluncaya kadar aşağı inmedi. Ve sonra sarsak adımlarla odasına dönerek karanlık dünyasına çekildi.

Ned ter içinde kalan yüzünü mendiliyle kurularken bir yandan da : «Nedersiniz, Mr. Wallis?» diyordu. «Onu sevindeyebildik mi acaba?»

«Helbette. Bugün çok büyük bir savap işlediniz, efendim.»

Çok geçmeden kamyon Heatherley şehrinde içeri girdi. ve Wheatsheaf Gazinosunun önünde yavaşlayarak durdu. Ned cebinden çıkardığı bir deste banknotu çiftçiye uzatarak «Arasıra gene yollarım, Mr. Wallis» dedi. «Güle güle!»

ve içeri girerek gözden kayboldu.

Barın önünde oturan temiz kıyafetli bir adam Ned'i görünce kızgın bir sesle homurdandı : «Tam iki saattir burada bekliyorum. Herifi kafesleyip getirinceye kadar akla karaya seçtim ve seni bulamayınca işler tekrar altüst oldu ta-
kii. Gene hangi cehennemdeydin acaba?»

Ned sadece : «Mühim bir ziyarete gitmiştim.» diye cevap verdi.

Arkadaşı onun durgun haline şaşmıştı. «Senin neyin var, Allahakına? Bir hayalet görmüşe benziyorsun.»

Ned isteksizce gülümsedi ve önündeki bardağı bir yudumda boşaltarak : «Aşağı yukarı öyle!» dedi. «Tamamiyle unuttuğu şeylerle tekrar karşılaştığı zaman insan hayal gördüğünü zannediyor.» Ve başını önüne eğerek ilâve etti : «Halbuki aradan o kadar uzun zaman geçmişti, ki artık Overbrook adlı küçük bir köyde doğduğumu bile hatırlayamaz olmuş-tum...»

**BİNBİR
ROMAN**

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare
eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

V illa evine eskisinden daha durgun bir haleti ruhiye içinde döndü. Akşama doğru Dan'dan gelen telefon da kızın çine su serpmeye yaramadı, Dan.

«Şehirde nekadardır hastahane, karakol, fakirhane varsa aradım, Miss» dedi. «Morga bile gittim ama ihtiyarın izine dahi raslıyamadım. Sanki yer yarılmış da içine girmiş zannedersiniz. İlân vermek istemezsiniz herhalde, değil mi?»

«Hayır, Dan. Ona ancak elimizde başka hiçbir çare kalmadığı takdirde baş vururuz.»

Dan gene neşeyle, «Siz her şeyi bana bırakın, Miss» dedi. «İhtiyarın peşine düşen herifler öyle vurucu, öldürücü bir çete olmasa gerek, değil mi?»

«Hayır. Ona bir zarar vermek onların da işine gelmez. Yalnız onu üzerler. İhtiyardır, fazla üzüntüye, sarsıntıya gelemesin.»

«Her neyse, beynine bir kurşun yemekten iyidir ya! Sonra bir ihtimal daha var. İhtiyarın aklına akıl ermez. Kadın belki gezmeğe çıktı, yolunu kaybetti de haline acıyan biri onu içeri aldı. Olur a, her şey mümkün.»

«Hakkın var... Her neyse, Dan, sen kendine dikkat et.»

«Siz beni merak etmeyin, Miss! Bizim işler yolunda. Bugün Brooklyn'deki kadınla ahbaplık ettim. Hiç bir şey anlamadım!»

Amatör detektif mağrurane gülmüşüyordu. Vilâ da güldü.

«Ama ben anladım, Dan! Zavallı kadının musluklarını berbat etmişsin. Bari bir şey öğrenebildin mi?»

«Ne biliyorsa hepsini söyledi. Lâf açmak için bahane bulmama filân hacet kalmadı, kadın zaten içini boşaltmak için fırsat kolluyormuş. İhtiyarla torununun nasıl, niçin geldiklerini filân, hepsini anlattı. Karşı taraftan birisi kadının ağzını ararsa halimiz bitiktir. Maamafih ben bir kere de çocukla konuşmak istiyorum. Bir daha sefere bir baca temizleyici kılıfına filân girip te giderim artık. Bir şey olursa ben size hemen haber veririm, Miss, Hiç merak etmeyin.»

Vilâ ona son olarak birkaç talimat verdi. Sonra telefonu kapadı. Döndüğü zaman Ancelika'nın yanbaşıda durmakta olduğunu gördü. Ancelika gözlerindeki merak parıltısını gizlemek için kirpiklerini indirerek yalancıkta esnedi.

«Ammâ çene çaldın, Vilâ! Deminden beri seni bekliyoruz. Bir kare yapacağız da. Kimdi konuştuğun? Bizimkilerden biri mi?»

Vilâ, «Hayır» diye cevap verdi. «Senin tanımadığın birisi, Anci.»

«Affedersin, merak ettim de... Haydi, bizi bekliyorlar...»

Bundan sonraki üç gün daimi bir azap ve düşünce içinde, sürüklene sürüklene geçti. Vilâ'nın mütemadi durgunluğunu sadece Körn Tod'un ablasının gelişi biraz dağdı. Mrs. Bikman gayet asil bir yüksek tabaka ailesinden gelmekle beraber «monden» hayat düşkünü olmıyan sevimli, tabii, samimi bir kadındı. Hiç kendi ayarında kız arkadaş sahibi olmıyan ve yeni muhitindeki kızların daimi rakiplik ve hasedinden usanan kız, onun kendine gösterdiği yakınlıktan son derece memnun oldu. Sonra Mrs. Bikman'ın Körn Tod'un ablası oluşu da onun aralarındaki bu yeni ahbaplığa daha fazla sevinmesine sebep oluyordu.

Üçüncü gün Vilâ gene Jose'yi görmeğe gitti. Dan Marley Tia Juana'nın izine hâlâ rastlayamamıştı. Genç kız ihtiyarı bir hafta içinde bulamadığı takdirde polise başvurmamak, Tia Juana'nın kaybını resmen haber vermek, ilân etmek zorunda kalacağını biliyordu. Bu da bütün plânlarının suya düşmesi şimdiye kadar son derece büyük bir

Aşk ve Macera Romanı: 21

itinayla sakladığı sırrın meydana çıkması demek olacaktı.

Jose'yi o gün daha iyi buldu. Fakat küçük kambur ninesinin kayboluşuna çok üzülüyordu. VHA'yı görünce hemen kızın ellerine sarıldı ve,

«Senyorita Bili, ninem dönecek mi? Ninem bulunacak mı?» diye ağlamağa başladı.

Genç kız onu yatıştırmak için elinden geleni yaptıktan sonra evden ayrıldı.

Merdivenin dibinde bir adam durmuş sigarasını yakıyordu. Vilâ onu gördü fakat tanımadı. Ancak adam gözlerini kaldırıp ta sırtarak sigarasını sobaya atınca Vilâ'nın dudakları nefretle kısıldı. Bu, Star Viley'di.

içine baktı.

«Mademki Senyora Reyes'in burada oturduğunu biliyorsunuz beni ne diye takip ediyorsunuz?»

«Sizin beni Senyora Reyes'e bütün detektiflerimden daha çabuk götürceğinize inanıyorum da ondan.» Viley, bilgici, sırıttı. «Geçen akşam telefonda Anci'ye yaptığınız numara doğrusu şaheser. Onun duyduklarını bana söyleyeceğini bildiğiniz için beni aldatmak istediniz. Koca karımın nerede olduğunu bilmiyormuş gibi davrandınız. Mükemmel bir fikir, Bravo doğrusu. Ama biz de okadar avanak değiliz, Bilicğim. Bu kadar anlayışımız vardır, artık!»

Genç kızın yüzü kül gibi olmuştu. Okadar üzgün ve şaşkındı ki

«Aceleniz ne? Ben mahsus size refakat etmek maksadile geldim!»

Yüzü bembeyazdı ve patlamış, kabarmış dudakları bu gehre üzerinde yapıştırma, ekleme gibi duruyordu. Fakat Star Viley gözlerinde parlayan hiyanet ışığına rağmen şapkasını gene o eski fiyakalı tavırla çıkararak kız selâmladı.

«Talih bizi gene birbirimizin karşısına çıkardı, azizim Bili!»

Vilâ ciddiyetle başını eğdi ve geçip gitmek istediye de adam onun yolunu kesti.

«Aceleniz ne? Bep mahsus size refakat etmek ve biraz çene çalmak maksadile geldim. Vaziye -timiz âdeta komik, değil mi?»

«Öyle mi? Sizin mizah anlayışınız benimkinden daha farklı Mr. Viley, Bırakayım da vaziyetteki komikliğe rahat rahat gülün.»

«Yoo, beni bırakıp gidemezsiniz Sizinle konuşacaklarım var. Kuşunuz uçtu, ama boş kalan hafesi hâlâ niçin ziyaret edip duruyorsunuz?»

Vilâ durarak onun gözlerinin

adının sözleri ve hal ve tavrındaki küstah lâübaliliğe aldırış bile etmiyordu.

Vilâ şimdiye kadar Tia Juana'nın, düşmanlarının eline geçtiğini kabul etmişti. Halbuki Star da onun nerede olduğunu bilmiyordu. Öyleyse Tia Juana nereye gitmiş olacaktı? Hiç bilmediği bu karmaşık, koskoca şehirde kaybolmuş, bir kazaya veya cinayete kurban gittiği kızın ilk aklına gelen ihtimal olmuştu. Zavallı ihtiyarcık! Kızın kalbi yâs ve endişeyle burkulurken Star Viley sözüne devam ediyordu:

«Artık oyun oynamanın zamanı geçti. Sizi buraya kadar takip etmenin sebebi ultimatomumu kullanmaktır. Vilâ veyahut Centilmen Ceof'un Bili, ya üç güne kadar Tia Juana'yı bana teslim edersiniz yahut ta bütün bildiklerimi söyleyirim.»

Vilâ menekşe gözlerini adamın gözlerine dikti ve,

«Mr. Viley» dedi. «Size Tia Juana hakkında şimdi veya üç gün sonra söyleyeceğim son söz şudur: Onu size teslim edemem. İmalarınız ne tehditlerinizle kâfi derecede içiml sıkıttınız. Sizin söyleyeceğiniz sözler bana vız gelir. Kime ne söyleyecekseniz bir an evvel söyleyin de siz de rahat edin, ben de!»

Star Viley büyük bir ciddiyetle yerlere kadar eğildi.

«Nasıl isterseniz. Ama ben size gene üç gün müddet bırakıyorum. İyi düşün ve bu düşüncesizliğinden vazgeç, azizim, Bili. İnsan dünyada her şeye birden sahip olamaz. Sen de ya Bedbaht Ruhlar Gölünü seçeceksin yahut da mevkini, ismini ve servetini: İyi düşün!»

XVII

Vilâ Aşkın Rüyasından Uyanıyor

«Ziyaretinize gelemediğim için nekadardır üzüldüğümü imkânı yok tarif edemem. Maamafih gelseydim halimi herhalde boş bulamazdınız. Çünkü yüzüm gözüm lâstik serit içindeydi.» Körn Tod güldü, ama neşesinde tuhaf bir çekingenlik vardı.

Vilâ, «Otomobil kazasının diğer kurbanını öğirmek zevkine vasil oldum» diye cevap verdi. «Eskisinden daha alımsız bir halli vardı. Aranızda olup biteni biraz biliyorum, Körn. Yazdığım pusuladan da herhalde anlamışsınızdır. Size tekrar minnettarım.»

General Melborn'ların suvaresindeydiler. Dansedeceklerine terasın kuytu bir köşesine çekilip konuşmayı daha güzel bulmuşlardı. Ama konuşmakta nedense biraz güçlük çekiyorlardı. Aralarına tuhaf, manalı ve gergin sükûtlar ini-veriyordu. Şimdi Körn Tod âdeta kekelileyerek,

«Rica ederim» dedi. «vazifemdi.»

«Biliyorum. Başka herhangi bir kız da olsa aynı şeyi yapacaktınız. Ama dünyada sizin gibi erkeklerin hâlâ mevcut olduğunu bilmek insanı bayağı sevindiriyor.» Genç kızın her zaman okadar açık ve samimi olan gözleri bu gece nedense mühendisin bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu. Ama Körn'ün gözlerinin ısrarla kendi üzerinde dolastığının farkındaydı. Gene kısa bir sessizlik oldu. Sonra Körn daha fazla dayanamadı. Heyecandan kıslmış, âdeta boğuklaşmış bir sesle:

«Öyle değil, Vilâ» dedi. «Erkek olan her erkek iyi bir kıza lâf söylemek istemez. Ama insan her kadın, her kız için dövüşmez; sadece bir tek kadın için dövüşür. Yalnız ekseri erkekler çok sersem şeyler oldukları için onları böyle müthiş ve iptidai öfkelerle sürüklileyen hissin ne olduğunu pek geç anlarlar.»

Sustu. Vilâ da susuyordu. Ama kalbinin vuruşunu tâ salondan işitecekler zannediyordu. Körn,

«Limasito'da ben körmüşüm, meğer» diye sözüne devam etti. «O zamana kadar hayatımda sadece bir tek kadın vardı, o da ablam. Onun için size ne gibi hislerle bağlı olduğumu işiştenceye kadar anlayamadım. O zaman da siz yepyeni bir hayata doğru yola çıkmak üzereydiniz. Onun için ağzımı açıp bir şey söyleyemedim, tabii. Size verilecek kendimden başka bir şeyim yoktu. Halbuki ben size neler vermek istiyordum, neler... Onun için çalışıp çabalamaya ve ancak size layık olduktan sonra gelip sizi istemeğe karar verdim.»

Vilâ elini hızla kalbine götürdü, fakat hâlâ susuyordu. Genç mühendis onun bu hareketiyle sükûtuna yanlış bir mâna verdi.

(Arkası 14. sayfada)

TEDBİRLİ Milyoner

Nakleden: S. DERMAN

du: «Maksadınız beni zehirlemek mi yoksa?» Öteki: «Sen zannettiğimden de akıllı bir adama benziyorsun.» diye cevap verdi. «Hayır, böyle bir şey düşünmedik. Sadece zevk için içeceğiz, okadar.»

Ve bardağı ağzına götürerek içindeki koyu renkli mayı son damlasına kadar gövdeye indirdi. Bunu gören milyonerin ikinci defa doldurularak bu sefer de kendisine sunulan kadehi reddetmesi pek saçma olacaktı. Hiç çekinmeden Carrigan'ı taklit ediverdi.

Adam: «Şimdi asıl meseleye gelelim.» dedi. Ve cebinden bir kâğıt çıkararak devam etti: «Senin ağzından ve kâtibine hitaben yazılmış olan bu mektubu bizi üzmeden imzalarsın, inşallah. Hem içinde de kötü bir şey yazılı değil zaten. Bunu alan kâtibin, emrin üzerine içinde elli bin dolar bulunan bir zarfı istediğimiz yere getirip bırakacak ve sen de bu suretle yeniden hürriyetine kavuşacaksın.»

Castle, yüzünde müstehzi bir ifade olduğu halde: «Evet.» diye cevap verdi. «Sahiden de kötü bir şey değilmiş ama siz yanlış kapı çaldınız. Çünkü ben öyle...» Fakat sözünü bitirmeden olduğu yerde birkaç defa sallandı ve boğazından boğuk bir hırıltı çıkararak arkası üstü yuvarlandı.

Bunu gören Dixie feryada başladı: «Eyyvahlar olsun, herif elimizde ölürse ne yaparız?» Fakat Carrigan böyle kuru gürültülere pabuç bırakacak cinsten bir adam değildi. «Dikkat edin,» dedi. «Belki de numara yapıyordur.»

Milyoneri kaldırıp bir divana uzattılar, kravatını gözüp gömleğinin önünü açarak kalbini dikkatle dinlediler ve korkacak bir şey olmadığına iyice kanaat getirdikten sonra dudaklarının arasına da biraz brendi damlattılar. Castle çok geçmeden gözlerini açtı ve «Bana ne oldu?» diye mırıldanmasıyla tekrar bayılması bir oldu.

Onu kendi haline bırakarak iyileşmesini beklemekten başka çareleri kalmıyordu. Hep beraber dışarı çıktılar.

Ertesi sabah erkenden henüz tamamiyle kendine gelmemiş olan milyonerin başına toplanarak onu tekrar kâğıdı imzalaması için sıkıştırmağa başlamışlardı. Tam o esnada arkadaşları Bud somurtarak içeri girdi ve elindeki gazeteyi Carrigan'a uzattı. Gazeteye ilk göz atışında yüzü sapsarı kesilen Carrigan, Bud'un işaret ettiği havadisi yüksek sesle okumağa başladı:

«Bir gün evvel haydutlar tarafından kaçırıldığı kuvvetle tahmin olunan Milyoner Castle'ın hayatı tehlikeydedir.

Çünkü son günlerde kendisini tedavi eden Dr. Forster'in söylediğine göre milyoner her gün devamlı olarak üç Anolin enjeksiyonu yapılması icap etmektedir. Bu serum hususî bir uçakla Viyanadan getirilmekte ve Mr. Castle'nin anı bir kripe kurban gitmesine ancak bu şekilde mâni olunabilmekteydi... ilâh...

Hiddetle Milyonere dönen Carrigan: «Duydun ya!» dedi. «Bu imzayı atmadığın takdirde ölümünü kendin davet etmiş olacaksın.»

Castle mütebessim bir yüzle: «Ben ölmekten korkmuyorum.» diye cevap verdi. «Asıl siz biran evvel başınızın çaresine baksanız daha iyi olacak. Zira ben öldüğüm takdirde istediğiniz parayı elde edemeyeceği-

İhtiyar Mr. Castle kapıda kendisini bekliyen otomobiline doğru ilerlerken zihni mütemadiyen, o hafta halledilmesi icap eden mühim işlerle meşguldü. Hava çok soğuk olduğu için goför her zamanki gibi gelip efendisinin dizlerine kalın bir battaniye örttü ve sonra çabucak kendi yerine geçerek gaza bastı. Otomobil hareket edeli yarım saattan fazla olmuştu ve zifiri karanlık caddede bir hayli yol aldıklarını farkeden milyoner etrafına göz gezdirirken birdenbire tüylerinin diken olduğunu hissetti. Hayret, kendi öz malı olan arabasının içini yadırgamıştı âdeta. Elini hemen otomobilin sağ kapısındaki sabit cebe soktu ve bu sefer hakikatî daha iyi anlamağa başladı. Sabahleyin oraya koyduğu yedek gözlük yerinde değildi. Hele yavaşça öne doğru eğilip goförün yüzünü tetkik edince artık hiç şüphesi kalmadı. Ne bu otomobil kendi otomobiliydi, ne de bu goför kendi goförü...

Mr. Castle feleğin gemberinden geçmiş kurnaz ve zeki bir ihtiyardı. Yekûnu epeyce kabarık olan milyonlarını da iyi işliyen kafası sayesinde kazanmıştı. Bu yüzden, kaçırıldığını anlayınca hiç telâş etmedi.

Aylardan beri devamlı olarak mektuplar alıyordu. Hepsî de para koparmak gayesiyle yazılmış ve çeşitli tehditlerle sona eren mektuplardı bunlar.

Mr. Castle böyle şeylere aldırış etmez görünür, buna rağmen için için endişelenmekten de kendini alamazdı. Ve işte nihayet korktuğuna uğramıştı.

Biraz sonra otomobil istikametini değiştirerek dar ve ârizalı bir yola saptı ve, iki kilometre kadar ilerledikten sonra ağaçların arasına gömülmüş kocaman bir binanın önünde durdu. Bu esnada evin içindeki ışıklar yanmış ve elleri silâhlı üç kişi otomobile doğru koşmağa başlamışlardı.

İçlerinden biri soföre dönerek: «Tam vaktinde geldin Dixie!» diye bağırdı. Soför arabayı durdurur durdurmaz hemen cebinden bir tabanca çıkardı ve namluyu arkada sakın sakın oturan milyonere çevirerek: «Haydi bakalım,» dedi. «Şimdi hiç sesini çıkarmadan önümüze düş. Dediklerimizi yaparsan senin için iyi olur...»

Mr. Castle'i evin üst katına çıkararak kendisi için önceden hazırlanmış küçük bir odaya götürdüler. Bütün pencereler halılarla örtülmüş, kapıya da kocaman bir kilit asılmıştı.

Arkadaşlarının Carrigan diye çağırdıkları yassı çeneli ve iriyarı adam, alaylı bir sesle: «Lütfen istirahat buyurun, beyefendi,» dedi. «Dixie şimdi ilâcınızı getirecek!»

Aradan bir dakika bile geçmeden, Soför üniformasını çıkararak sivil elbiseler giymiş olan Dixie kapıda göründü, elinde de bir kadehle, dolu bir şişe vardı.

Carrigan şişeyi aldı ve doldurarak milyoneri uzattı.

Kurnaz ihtiyar gülümsüyerek sor-

SİNEMA

Margaret Lockwood

Hayatı

Margaret Lockwood 16 Eylül 1916 da Pakistan'ın Karaşi eyaletinde dünyaya geldi. Küçüktenberi tiyatroya meraklı olduğu için orta mektebi bitirince Tiyatro Akademisine girdi. Mektepte de mektebi bitirdikten sonra da güzelliği ve müstesna kabiliyetiyle şöret buldu. Nihayet Family Affairs - Aile Meseleleri filminde, piyeste yarattığı muvaffakiyetin neticesi olarak bir film kumpanyasından teklif aldı.

Amerika ya gidişi

Margaret'in ilk filmi Lorna Doone oldu. Margaret The Man In Grey-Yılan Kadın filmindeki fena kadın rolüyle muazzam bir zafer kazandı. Bundan sonra Seytanın Kızı, Bedelia gibi filmlerde daha ziyade Fena Kadın rollerinde oynayan Margaret 1946 dan beri dört sene üstüste İngiltere'nin en sevilen kadın yıldızı seçildi. Margaret'in son çevirdiği filmler Look Before You Love - Sevmeden Evvel Dikkat Et ve Cardboard Calvaier - Karton Kavaliedir. Bu sonuncu film bir komedidir ve Margaret Lockwood bu filmdeki rolü için saçlarını sarıya boyamıştır.

Hususiyetleri

Kazandığı büyük şöret ve muvaffakiyet İngiliz film kraliçesinin başını hiç döndürmemiştir. O evine ve kızına bağlı, kendi halinde bir ev kadınıdır. Mesleği aile saadetine bir tehlike arzettiği gün perdeden çekilmeğe hazır olduğunu daima tekrarlar.

niz gibi üstelik cesedim başınıza belâ olacak.»

Carrigan düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı ve sahte soföre dönerek: «Şimdi,» dedi. «Telefonla randevu alarak doğruca Dr. Forster'in evine gidin ve ağır bir hastanız olduğunu söyliyerek onu yaka paça otomobile tıkip buraya getirin. Bir saate kadar bu işi bitirmiş olacaksınız, anlaşıldı mı?»

Biraz sonra dönmekte olan otomobilin gürültüsünü işiten Carrigan karşısında arkadaşları yerine ezeli düşmanlarını görünce şaşkınlığından küçük dilini yutacaktı neredeyse...

Ellerini yukarı kaldırırken kekeleyerek bir şeyler sormak istediye de müfettiş olduğu anlaşılan kır saçlı centilmen elinin bir hareketiy-

le onu susturdu ve «Söyle bakalım,» dedi. «Castle'i nereye sakladınız?» Fakat Carrigan tam cevap vereceği sırada, az önce yalnız bıraktığı yatalak hastanın merdivenleri dörder dörder atlıyarak yeni gelenlere doğru koştuğunu görünce sahiden küçük dilini yutmuş olacaktı ki, tuhaf hareketlerle kıvıldağan ağzından en küçük bir ses bile çıkmıyordu.

Milyoner, kapının yanında duran eli çantalı adamın yanına sokularak «Her şey düşündüğümüz gibi oldu değil mi doktor?» dedi.

Doktor Forster başını salladı: «Evet, beni almıya gelenlerin kim olduklarını tahmin ederek hemen polise haber verdim. Herifleri daha sokağa çıkmadan yakalayıp götürdüler. İçlerinden birini de bize yol (Arkası 14. sayfada)

«Ben Mrs. Harper'im, kocam orada mı?»

HİKÂYE

Yazan: Semih DEMİRCİ

Sın zamanlarda, Merkez Ticaret Şirketi Umum Müdürü Henry Harper'de, kendisini şöyle böyle tanıyanların bile gözünden kaçmayan büyük değişiklikler olmağa başlamıştı.

Henry küçük yüzlü, boncuk mavisi gözlü, ufak tefek bir adamdı ve bir haftadan beri de her vakit soluk bir sarılıkla örtülü yanakları pençe pençe kızarıyor, etrafına uyur gibi bakan dalgın gözleri ürkütücü bir alevle parlıyordu.

Ve bütün bunları herkes gibi on beş senelik karısı Amelia da farketmişti tabii. Bu müddet zarfında Henry'yi karşısında susta durdurtmuş olan bu çaçaron kadın saadetlerini gölgelemekte olan tehlikeyi derhal hissederek bunu bir an evvel önlemek çarelerini aramaya koyuldu.

O gece ikisi de konuşmadan karşı karşıya oturuyorlardı. Aylardan Temmuzdu ve Hayford Avenue'nun iki tarafını süslüyen muntazam köşkler boğucu sıcakın tesiriyle âdeta renk değiştiren ağaçların arkasında uykuya dalmışlardı. Henry bahçe kapısını hızla açarak içeri girmiş ve her zaman okşamadan yanlarından geçemediği kıymetli güllerine yan gözle olsun bakmadan anahtarını kilide sokmuştu.

Şapkası başında olduğu halde salona doğru yürüyerek karısını öpmeden sadece soğuk bir sesle : «Tünaydın sevgilim.» dedi, şapkasını da etrafı yaldızlı aynanın önünde duran heykele giydirecek oturma odasına yöneldi.

Öfkeyle homurdanan Amelia şapkasını alıp portmantoya astıktan sonra onun peşi sıra ilerledi. Henry koltuğuna oturmuş, gözlerini de elindeki akşam gazetesine dikmişti. Karısının oda kapısını, mutfaktaki tabakları bile yerlerinden hoplatan büyük bir gürültüyle kapadığını duymadı bile. İşte o zaman fırtına koptu ve kadın tam yirmi dakika sesini perde perde yükselterek bütün hiddetini Henry'nin yüzüne haykırdıktan sonra göz yaşları içinde sedire kapandı.

Henry Harper yavaşça gazetesini yanına bıraktı, gözlüklerinin camlarını mendiliyle sildi ve dudaklarının ucu ile gülümseyerek sordu : «Bitti mi?» On beş seneden beri karısına hitap ederken, ucuna 'Sevgilim' kelimesini eklemeyen söylediği yegâne kelime bu olmuştu. İlklerine kadar ürperen Amelia : «Buraya bak, Henry!..» diye tekrar parlayacak olduysa da adam onun lakırdısını ağzına tıkadı.

«Bugünkü akşam gazetesini okudun mu?» dedi. «İçinde birdenbire ortadan kaybolan tanınmış bir centilmenden bahseden pek enteresan bir hikâye var. Çalışması sayesinde büyük bir servet sahibi olan bu adam, arkadaşlarını, eşini ve bilhassa dünyalara bedel karısını bırakarak günün birinde ortadan kayboluveriyor. Halbuki görünürlerde John Travers'i - muharrir kendisine bu ismi vermiş - bu şekilde harekete sevkedecek hiç bir sebep de yok.»

Bir müddet sustu ve sigarasının külünü âdeti hilâfına halının üzerine silktilikten sonra devam etti. Amelia şaşkın bakışlarla dinliyordu.

«Halbuki biraz sonra mesele anlaşılıyor. Meğerse adam o melek görünüşlü karısına tam on beş senedir onu hiç durmadan tıpkı bir yılan gibi zehirlemesine tahammül edemiyerek için için üzülüp durmuş. Nihayet günün birinde yazıhanesinde çalışan kahverengi gözlü, dalgacı saçlı ve gayet anlayışlı bir kâtipenin musiki kadar tatlı sesine gönlünü kaptırmış. Böylece...»

Amelia dayanamayıp sordu : «Peki ama bunları bana neden anlatıyorsun?»

«Hiç. Sadece sonunu pek romantik buldum da senin de dinlemen istedim.»

«John Travers ve rüyalarının kızı...» Susarak gazeteye bir göz attı. «Evet, rüyalarının kızı Ruth Essex beraberce karıyor ve Güney Fransaya giderek sevimli bir villaya yerleşiyorlar. Hattâ orada çocukları bile oluyor galiba.»

«Hikâyenin ondan sonrasını ben de pek iyi anlıyamadım. Halbuki baş taraflarını okurken âdeta, muharririn benim tercümei halimi kaleme aldığı zehabına kapılmıştım.»

Amelia sabırsız bir tavırla gazeteye

doğru uzanarak sordu : «Şu saça yazıyı bir de ben görebilir miyim?»

Henry : «Helbette.» diye cevap verdi. «Altıncı sahifenin birinci sütununda. Yalnız şimdi onu okuyacak vaktin yok, zira kaimın çok acıktı...»

Kocasının kendisine de böyle emir verir gibi konuşmasını fena halde yadırgıyan Amelia kızgın adımlarla yemek odasına geçti ve Henry de hemen gidip gazetesini yazıhanesine kilitleyiverdi.

Yatağa girinceye kadar başka hiç bir şey konuşmadılar. Karısı her zamanki gibi paravananın arkasına saklanarak soyunurken Henry! «Biliyor musun, sevgilim.» diye seslendi. «Bugün bankadaki paramın ikiyüzbin lirayı bulduğunu öğrendim. Ne iyi değil mi?»

Kadın çok sinirliydi : «Son günlerde takındığın tavır öyle çok âsâbımı bozuyor ki artık bundan başka hiç bir şeye ehemmiyet veremiyorum.»

Ertesi sabah Henry Harper kahvaltısını ettikten sonra bir hafta zarfında hiç yapmadığı bir şey yaptı. Evden çıkmadan evvel karısının yanaklarından öptü ve : «Hoşça kal sevgilim.» diyerek uzaklaştı.

O gece eve dönmedi. Sabaha kadar merak içinde kıvranan Amelia şafakla beraber telefona sarıldı ve karşısına çıkarak Mr. Harper'in muavini olduğunu söyleyen adama heyecandan nefesi tıkanık tıkanık sordu : «Ben Mrs. Harper'im. Kocam orada mı?»

Haftın öbür tarafında uzun bir sü-kût oldu ve nihayet mütereddit bir ses : «Fakat o mühim bir iş için Parise gitti, madam.» diye cevap verdi. «Bilmiyor musunuz yoksa?»

«Şey... Evet, tabii biliyorum. Yalnız mı gitti acaba?»

«Hayır, Madam. Yanına kâtipesi Miss Essex'i de aldı ve yola çıkmadan önce size söylemek üzere hiç bir haber bırakmadı.»

Korku Amelia'nın boğazına bir yumruk gibi tıkanmıştı.

«Ne zaman hareket ettiler?»

«Dün gece Croydon'dan kalkan tayyareye bindiler, Madam.»

(Arkası 14. sayfada)

TELGRAF

Avukat Dr. Cihat evine sadık, ideal bir kocaydı. Mesleğinin icap ettirdiği sırlar hariç, karısından gizlisi kapaklısı yoktu. Suzan da bunu gayet iyi biliyordu. Ve gül gibi geçinip gidiyorlardı.

O gün de yine her günkü gibi, kocası, acele öğle yemeğini yeğip yazıhanesine dönmüştü. Suzan yalnız kalınca sofrayı topladı buluşukları yıka-dı ve sonra tekrar odaya gelerek sedire uzanıp uyumağa çalıştı. Fakat birden gözleri pencerenin dibinde, yerdeki gazetelere, üstü karma karışık yazıhaneye takıldı. Odayı böyle darmadağın bırakıp uyuyamazdı. Ya misafir gelirse... Kalktı, yerdeki gazeteleri topladı sonra yazıhanenin üzerini düzeltmeğe, herşeyi yerli yerine koymağa başladı. Birden, eline takılan bir kâğıt dikkatini çekti : Bir telgraf. Genç kadın gayri ihtiyari okumağa başladı,

«Avukat Dr. Cihat Özer
A. S. F. Karaköy İstanbul Türkiye
24 Eylül saat 19 da Yeşilköydeyim. İki saat kalacağım. Seni göreceğimi düşündükçe sevincimden deli olacağım geliyor. Bedriye Senel»

Suzan daha telgrafı okumayı bitirmemişti ki gözlerinden sel gibi yaşlar boşanmaya başladı. El yordamile bulduğu koltuğa yığılmasına çöktü. Parmaklarının arasında tuttuğu o ufaklık kâğıt parçası, elini ateş gibi yakıyordu. Telgraf birdenbire bayılan genç kadının gevşeyen parmakları arasından kayıp ayaklarının dibine düştü. Suzan, uzun müddet öyle kaldı. Ayıldığı vakit ilk işi yerdeki telgrafı alıp tekrar okumak oldu. Orada yazılı olanlara bir türlü inanmak istemiyordu. Nerden geliyordu acaba? Bakı, «Paris'ten» diye inledi. Genç kadın boş gözlerle önüne baktı, ağlamaya devam etti. Demek ki arkadaşı Gü-lümser haklıydı. «Erkeklerin hepsi birbirinin aynıdır. Aralarından iyisini kö-tüsünü ayırmağa kalkışmamalıdır.»

Nakleden: Leylâ BEKEM

demmişti de Suzan yalnız gülmekle iktifa etmişti. Cihad'ı her zaman ve her yerde müdafaa etmişti. Onun bambaşka bir karakterde olduğunu söyleyip durmuştu. Arkadaşlarının kendisiyle «Ne saf bebek!» diye ağıttan açığa alay etteklerini bile hatırlıyordu. Yumruklarını hırsıyla sıkı. Hayır buna müsaade etmiyecekti. İnkisarı bayale uğramış, gururu kırılmıştı. Fakat en çok kendi aptallığına, şimdiye kadar daima dünyayı pembe bir gözlük arkasından görüşüne, kocasının ne kadar alçak ve âdi bir adam olduğunu sezemeyişine kızıyordu. Küçükük elleri ile dizlerini dövüyor, saçlarını yuluyordu. Aleme karşı hangi yüzle çıkacağı düşünüyordu. Tevekkeli değil kocası sık sık akşamları konferans veya buna benzer bahaneler uydurarak evine geç dönerdi. Bir de eve geç geldiği akşamlar fazla yorgundur diye ihtimamla masayı hazırlar rahat etsin diye elinden geleni yapardı. Hele kocası kıymet bilir bir tavırla onun yaptıklarını övüp tatlı sözler söyleyince dünyalar onun olurdu. Fakat o demek ki bütün bunları sırf içinde duyduğu vicdan azabını hiç olmazsa, biraz olsun yatıştırmak için söylüyormuş... Telgraf eve değil, yazıhane adresine gelmişti.

Artık bunun şüphe götürür tarafı kalmamıştı. Suzan, kurdukça kuruyordu. Birden telefon acı acı çalmağa başladı. Suzan hafifçe silkinip kendini toparladı ahizeyi eline aldı.

— 24240

— Alo Susan sen misin? Karıcığım ben Cihat. Sana demince söylemeyi unuttum. Bu gün akşam Paris'ten çok sevdiğim bir sınıf arkadaşım geliyor. İstanbul'da iki saat kadar kalacakmış. Sonra tekrar yoluna devam edecekmiş. Sen tanımazsın. Sorbon'da

beraberdik. Çok seker çocuktur. Onun için eve biraz geç kalacağım merak etme.

— Mektep arkadaşın mı?

— Evet. Haydi Allahaismarladık canım.

Suzan daha telefonu kapatırken kararını vermişti. Yeşilköye gidip gelen kim olduğuna bakacaktı. Merak ediyordu. Acaba nasıl bir kadındı şu Bedriye? Herhalde pek fattan birşeydi. Acaba sarışın mıydı, yoksa kendisinin-kileri gibi kızıl saçları mı vardı? Güzel olduğu muhakkaktı. Saatine baktı. Bir taksiiyle atlasa tam zamanında varırdı. Dolaptan kocasını en çok beğendiği tayyörü çıkartıp giydi. Saçlarına, yüzüne çok iyi gittiğini bildiği biçimi verdi. Acele cebine biraz para atıp yola koyuldu.

Kimbilir kocası Bedriye'yi karşılamağa karısının da geldiğini görünce ne kadar şaşıracaktı.

Tayyarenin varmasına on dakika kala hava alanına ulaştı. Etraf hınca doluydu. Bu kalabalıkta Cihad'ı bulmak epey güç bir işti. Fakat nihayet gözleriyle aradığını buldu. Ne kadar da neşeliydi. Birazcık olsun vicdan azabı duymadığı belli oluyordu. Suzan fena halde köpürdü. Kocasının elinde yalnız bir buket kırmızı gül eksikti. Nihayet tayyare geldi. Yolcular inmeğe başladı. Suzan kalabalıkta birden yine Cihad'ı gözden kaybetti. Aranırken tam yanı başında kocasının neşeli sesini duyar gibi oldu. Dönüp baktı. Cihat gayet şık giyinmiş orta yaşlı bir erkekle kol kola ağır ağır yürüyordu. Tam Suzanın, arkasına gizlendiği mermer sütunun önünden geçerlerken kulağına şu sözler çaldı,

— Telgrafı galiba sen kendin gidip vermedin, yoksa telefonla mı postahaneye verdin?

— Evet. Ama nereden bildin?

— Nereden olacak! Telgrafta ismini yanlış yazmışlar, Bedri Yeşenel yerine Bedriye Senel demişler.

NAT PINKERTON

İKİ AŞK ARASINDA

İRİDE İLE MİRMA BÜYÜK BİR DİK-KAT VE İHTİMAMLA GERİYE BAKARLAR. NİHAYET YAVAS YAVAS GERİ İVİLEŞİR. İŞTE O ZAMAN MİRMA ONA ÇOCUKTAN BAHSEDER. BU SURETLE BABASINI BÜYÜK BİR KABÜSTAN KURTARIR.

SENİN MASUM OLDUĞUNU DERHAL ANLAMALIYDIM. FAKAT HİDDETİM VE İZDIRABIM OKADAR BÜYÜK Kİ HİÇ BİR ŞEY DÜŞÜNEMEDİM. LURENİN FELÂKETLERİNDEN VİCDAN AZABI ÇEKİYORUM. ŞU HİÇ BİR GÜNAHI OLMAYAN MASUMU YANIMIZA ALSAK MI İRİDE? NERDERSİN?

İRİDE BİR LÂHZA TEREDDÜT EDER. FAKAT AKABİNDE GERİNİN BOYNU NA SARILIR. NE DİYECEĞİM. SEN DAİMA İYİ KALPLİSİNDİR. ONA ANASI İMİŞ GİBİ BAKARIM.

TESEKKÜR EDERİM İRİDE. SEN BİR MELEKSİN.

ARTIK KAFİ. BABA. YAPACAGIMIZ YEĞANİ ŞEY GİDİP ÇORCU OLMAKTIR. ADI ÇORCtur.

BİR ŞEY DAHA MİRMA YÂ ALAN?

BABA! ALAN FLO-RİDAYA DÖNDÜ VE BİR DAHA BENİM KARŞIMA ÇIKMAYACAKTIR. MUHTERİS VE EGOİST BİRİNSANDI. ONUN BÖYLE OLDUĞUNU BİLİYORDUM. FAKAT HEMEN KARAR VEREMEMİŞTİM. İRİDE SEN GÜZEL BİR ODA HAZIRLA. BEN GİDİP ÇOCUĞU ALAYIM.

YAVAS YAVAS EVDE HERKES ÇOCUĞA ISINIRLAR. BİLHASSA ŞİMDİ SİHHA Tİ OLDUKÇA DÜZELMİŞ BULUNAN GERİ.

ÇABUK BÜYÜMESİNİ OKADAR İSTİYORUM Kİ BEN ARTIK İHTİYARLADIM. YANIMDA CANDAN BİRİSİ LAZIM.

GERİ ONU DOLARLAR İÇİNE HAPSETMEDEN ÖNCE BİR AZ OYNAMASI İÇİN VAKİT BIRAK.

GÖK SÜVARİ

ORORA BUNLARIN HEPSİNİ DİNLEYİP BAHTIYAR OLDU. BUNU SÖYLÜYOR. FAKAT İÇİ KAN AĞLAMAKTADIR.

BUNU YALNIZ ANNESİ ÖĞRENDİ. SEBEBİNİ SORDU.

BİLMİYORUM ANNE.. BİRBİRİMİZİ ÇOK SEVİYORUZ.. FAKAT İÇİMDE TUHAF BİR HİS VAR..

BAYAN AZTİRİD ŞAŞIRDI, SARARDI.

NE DİYORSUN YAV. RUM BİRŞEY Mİ SEZDİN?

BİLMİYORUM ANNE. ÜBALDO DA BAZI GÖLGELER VAR. BUNLAR YALNIZ OL. DÜŞÜM ZAMAN BE Nİ ÜRKÜTÜYOR.

ORDRA ANNESİNE ÜBALDOYU NASIL TANIDIĞINI ANLATTI.

O GÜN ÜBALDO ALLAH'TAN AF DİLİYORDU. HELEN DE ÖLÜRKEN GARİP BAZI SÖZLER SÖYLEDİ. ÜBALDOYA İTİMA DİM VAR..

ALLAH! ALLAH!..

AZTİRİD OMUZ SILKTI.

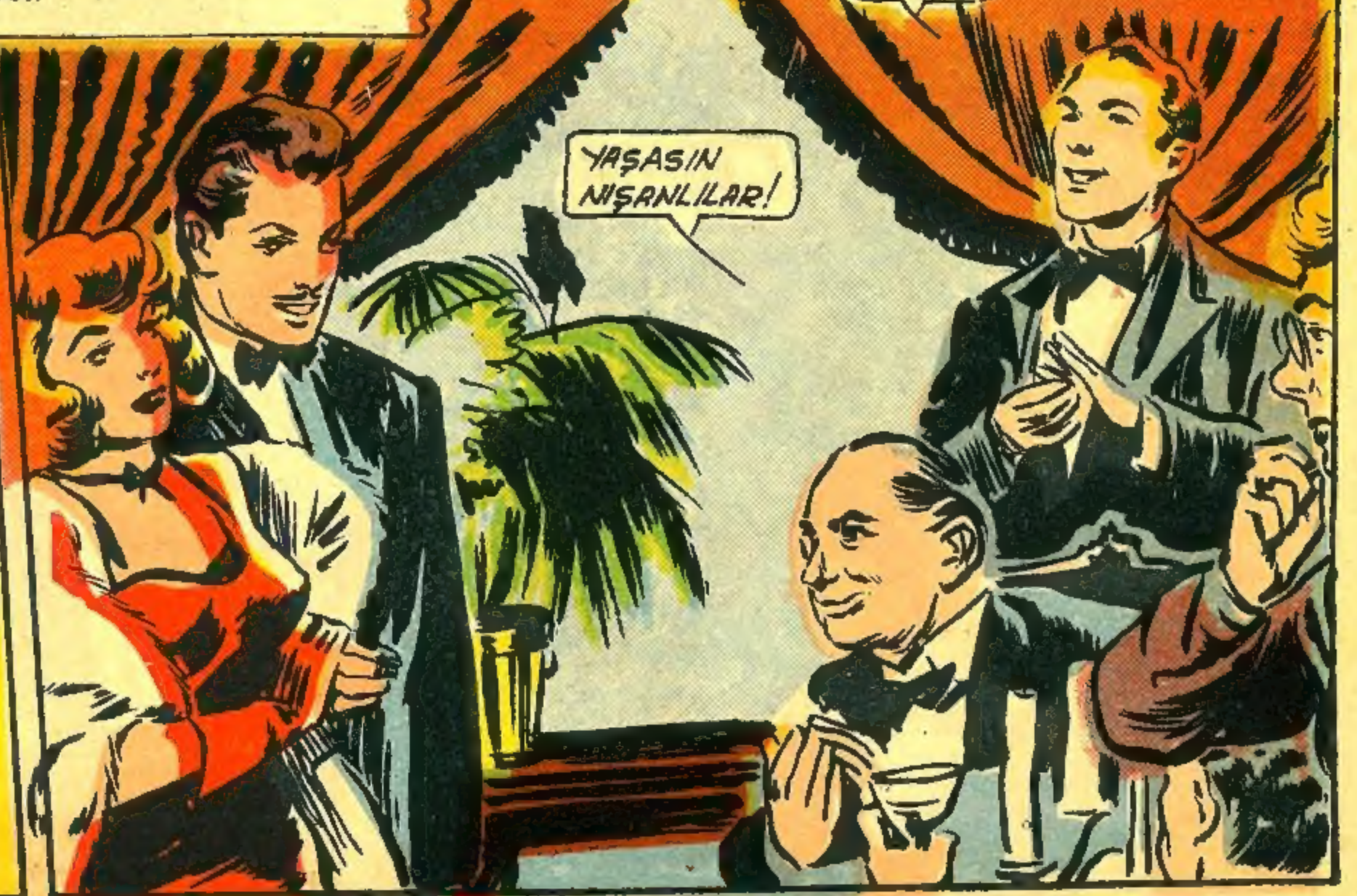
BİR AY SONRA NİŞAN TÖRENİ ORDORALARDA YAPILDI. SOLUK PENBE TÜVALETİYLE ORDRA VE ŞEN TAVIRLARIYLA ÜBALDO PER SEVİMLİYDİLER..

BUNLAR MES'UT İNSANLARIN KURUNTUSU YAVRUM.. ALDIRMA BEN DE BU KALLERİ GEÇİRDİM.

NE UYGUN GİFT..

YAŞASIN NİŞANLILAR!

Şemsi Usta

Yazan: M. YAMAN

Mahallede kimin bir işi olsa he-me nona başvururdu. O ne-ler bilmezdi ki? Dam aktar-maktan elektrik tamirine kadar her işi becerir, cam takar, ağaç budar, kırılan kıymetli vazoları belirsiz yapıştırır, en ince işten en kabası-na kadar yapmadığı bulunmazdı.

Evinizden mi çıkacaksınız? He-men Şemsi Ustaya bir haber. Yata-ğınızı düzeltmeye bile lüzum yok. Eşyanızı evinizden alır, kırmadan, dökmeden, hem de ele güne karşı döküm saçım etmeden yeni evinize yerleştirir, size veresiye alış veriş edeceğiniz bakkalı, kasabı bile gö-sterir, üstelik hakkını istemeden:

— Güle güle oturun, diyip gi-der.

Bütün bunlara cebinden para harcadığı da olurdu. Birinden al-dığını ötekine yatırırken elinde ka-lan farkla geçinir, akşamları da iki kadeh rakıcığını içer, kendisin-den başka kimsesi olmıyan kocaka-rı anacığını da yok, yoksul bırak-mazdı.

Yaşı kırka yakın, yüzü sevimli, yaradılıştan kızgınde görünen, eli, kolu tutar, yakışıklı bir adamdı da.

Eski mülkiye paşalarından Sa-bit paşanın evi onun dükkânıydı âdetâ. Çünkü koskoca köşkün ek-siği çoktu. İçindekilerin ancak beş odasını işgal edebildikleri, bu on beş odalı mahalle içi köşkü, hasta-lıklı bir insana benzerdi. Damı a-kar, duvarı yıkılır, camları uçar, tulumbaşı bozulur, sözün kısası, yatağından her gün bir başka der-di olurdu.

Bir ayağı daima bu bahçe için-deki büyük köşkte bulunan Şemsi Usta anacığına tenbih ederdi:

— Arıyan olursa paşalardayım.

Bir gün paşa, daha ilk kahve-sini içerken onu yukarıya aldırttı. Kapıyı kapattırdı ve pek sinirli bir halde:

— Evladım, Şemsi efendi, dedi. Sen bizim aileden sayılırsın. Sana büyük bir derdimi açacağım. To-runum Raikayı biliyorsun. Geçen yıl mektebi bitirdi. Ben bir memuri-yete yollamadım. Ben gözümü ka-pattıktan sonra ne halleri varsa görsünler. Şimdi benden saklıyorlar ama işin farkındayım. Bu kız ötede beride geziyor. İleri geri lâflar ediyorlar. Hattâ bu yakınlarda pe-şine bir iki kişi de takılıyormuş. Ne kadar okusa toy çocuktur. Sen her taşın altından çıkan bir adam-sın. Göreyim seni Şemsi'ciğim, be-nim bunca yıllık namusumu çiğ-netme. Ne yaparsan, yap, bu kızın ayağı dışardan çekilsin. Çünkü ar-tık benim öğütlerim para etmiyor. Bana ham, hum, şaralop, diyor. Yi-ne bildiğine gidiyor.

Şemsi Usta bir düşündü:

— Paşa hazretleri, dedi. Ben-deniz bir işe elimi uzatırsam öldüm Allah onu başarmadan duramam. Böyle nazik bir aile meselesini ben-denize havale buyurmayınız. Olur, bir pot kırarım.

Paşa ham keyif haykırdı:

— Benden sana kat, kat izin. Ne yaparsan yap. Bu kızın ayağı dışardan kesilsin.

Şemsi Usta süklüm püklüm, kara kara düşünerek odadan çıktı. Hemen o günden itibaren de kendi-sini iş için arıyanlara "Birkaç gün için bir yere gitti" dedirtti.

Akşam karanlıklarında gizlice eve geliyor, herkesten âdetâ bucak bucak kaçıyordu. Galiba da iyi giyiniyor, süsüne, nizamına dikkat ediyordu.

Aradan bir ay geçti. Raikayı. Raika artık köşkten çıkmıyor. Çık-mağa niyet bile etmiyor. Kimse-lerle konuşmak istemiyor, sık sık alı al, moru mor oluyor, odalara kapanıyor.

Bir pazar günü, giyimli, kuşam-lı Şemsi Usta son derecede mahcup bir yüzle Paşanın ziyaretine geldi.

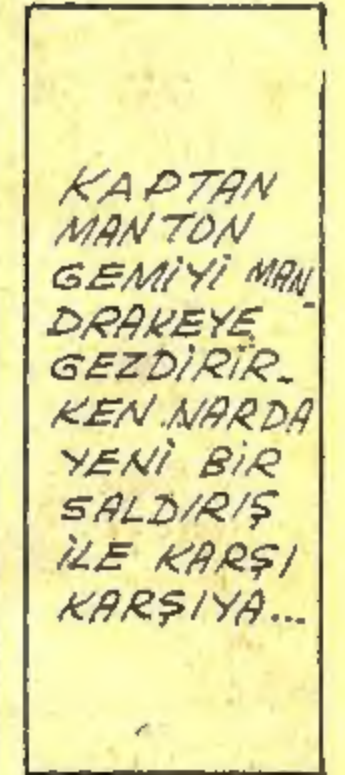
— Efendim, bendeniz o zaman zatı âlinize bu aile meselesini bana havale buyurmamanız ricasında bu-lunmuştum. Fakat terbiyem daha fazla itiraza müsait değildi. Bugün, artık geciktirmemek zorunda-yım. Maruzatım şudur: Torununuz hanımefendiyi evde alakoymak için elimden geleni yaptım. Tuttuğum bir işi başarmadan bırakmıyacağım için en son çareyi de kullandım. Bu sizin hoşunuza gitmiyecektir a-ma olan oldu. Şimdi kendi vaziyet-i mi düzeltiyorum. Bir memuriyete

girdim. Evvel Allah çabuk terakki edeceğim de.

Paşa afallamıştı. Şemsi Usta bu-ram buram terlerken ağzından bak-layı çıkarttı:

— Size lâyük bir damat değilim ama Paşa hazretleri, torununuz Ra-ika Hanımefendi de ancak bende-nizle evlenecek bir durumdadır. Kendilerini köşkte alakoymak için başka çare bulamadım.

KORSANLAR KRALI

No: 20

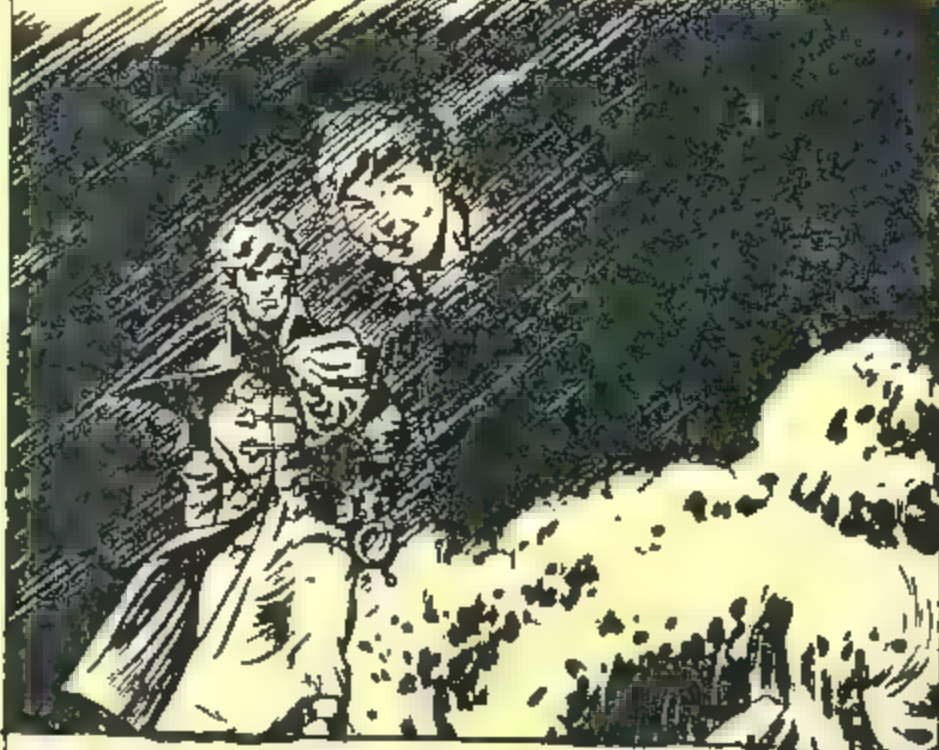
MERHABA DOSTLARIM
FRANSUA NEREDE

KRALCILARLA BİR
BOĞUŞMADA ŞE-
HİT DÜŞTÜ. TOPAL
BACAĞINA RAĞ-
MEN İYİ SAVAŞTI.
ÇOK İZ TIRAP
ÇERMEDİ..

KORSANLAR KRALI 'BU HABERE
ÇOK ÜZÜLDÜ. ŞİMDİ GÖNLÜNDE YA-
TAN ŞEHİTLER İKİLEŞMİŞTİ..
KÖPÜREN KARA DALGALARIN ÜZE-
RİNDEN ENGINE BAKTI. AKLINA KEN-
DİSİ İÇİN ÖLEN ÇOCUK GELDİ. GÖZLE-
Rİ YAŞARDI.

FRANSUANIN ÖLÜ-
MÜNDEN BERİ BEN
KAPTANLIK EDİ-
YORUM.. TABİİ
BİZ GELİNCE GE-
KİLİRİM.

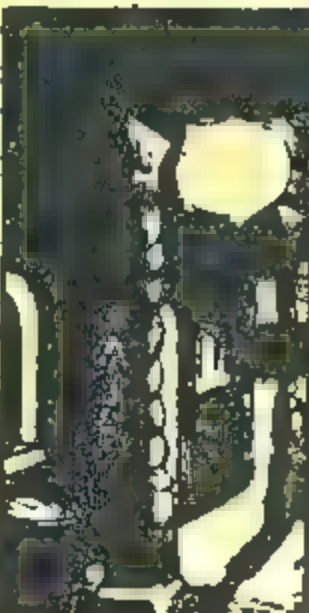
HAYIR.. ÇEKİLME.. SEN
BENİM EN BÜYÜK YAR.
DİMCİN OLURSUN.. ZATEN
YENİ BİRİŞ ALDIK.. AT-
LAS OKYANDSUNU AŞIP
ANTİLLERE GİDECEĞİZ

KAPTAN VA.
TANINA VEDA
ETTİ VE BİR
AKŞAM

ARADAN UZUN ZAMAN GEÇTİ
ŞİMDİ ANTİLLERDEYİZ.. KOR-
SAN VE ADALAR MENİLEKETİ
ANTİLLERDE...
ANTİLLERİN BİR KIYI ŞEHİRİ

GECE...
KORSANLAR
BİR MEYHA-
NEDE İÇİYOR
LAR.

SALON DUMAN İÇİNDE..
BÜTÜN MEXİKA GÖR.
FEZİNİN KORSANLARI
BURADA... KİMLER
YOK Kİ... LORAN..
MORGAN.. MONTBAR
VE BİZİM MEŞHUR
KORMORAN..

HERKES İÇİYOR NARA ATI-
YOR. EĞLENİYOR. HATIRALA-
RINI ANLATIYOR. TABİİ BİR
SÜRÜ DE DALAVERELER
DÖNÜYOR BU DUMANLIĞKI
SALONUNDA.

TAM KIRK
TOPI VAR..
KIVRAK GEVİK
BİR GEMİ..
TAM KORMO-
RANA GÖ-
RE.

İSTIRAP KASIRGASI

(11 inci sayfadan devam)

— Ben çok güzelimdir. Eğer ev-
lenirsek benden çok memnun kala-
caksın. Sana sadık bir kadın olaca-
ğım. Bu yalıda yaşarız. Hatta pek
canımız çekerse, arada bir şu pen-
cerenin önünde mehtaba karşı bir i-
ki kadeh yuvarlarız. Para var, key-
fimize kim karışır. Ölümlü dünyada
bukadar kahırlanacak ne var ki.

— Elindeki birkaç bin lira i-
çin benim gibi bir adamla yaşama-
ma birşey diyemem. Fakat bu pa-
raları benden çektikten sonra çeki-
lip gitmenizle çok büyük bir gü-
naha girmiş olacaksınız.

— Para mı? Ağzını topla. Beni
ne zannediyorsun sen? Eğer paramı
elinden almak istesem seni çoktan
baştan çıkartırdım. Benim istediğim
namuslu bir evlenme ve sakin bir
hayattır. Senin nazını da çekmem
şekerim. Giderim vallahi.

Kapıya doğru yürüdü. Mansur
kıvrınır gibi bir hareket yaptı :

— Durun, rica ederim durun. Siz
okadar genç ve güzelsiniz ki sizin i-
çin çektiğim kadar daha ıstırap çek-
meğe hazırım.

— Ohalde ne bekliyorsun. Beni
almıyacak mısın? Gel bak sana se-
ninle evlenmek istememdeki sebeb-
leri anlatayım. Şu koltuğa yan ya-
na oturalım.

Mansur haykırdı :

— Hayır, bana hiç, hiç birşey
söylemeyiniz. Beni artık bir takım
üzüntülere sürüklemeyiniz, şüpheler-
den, acı hakikatlerden kaçıyorum.

İstırap kasırgası' sona erdi. Bu
korkunç fırtınaları atlatan Mansur
şimdi yalının üst katındaki kütüp-
hane odasından rıhtım taşlarına bak-
tıkça ürperiyor ve :

— Ya kendimi öldürseydim, di-
yor, çektiklerimi bir an içinde ba-
na unutturan bu kadını Allah gön-
derdi. Demek benim gibi bir insan
da mesut olabilirmiş!

B İ T T İ

AŞK HERŞEYDEN ÜSTÜNDÜR

(6 ncı sayfadan devam)

«Peki ama, sokak kapısının ö-
nünde ve üzerinde kiracıların isim-
leri ile oturdukları dairelerin nu-
maraları yazılı listeye bakmak ta mı
aklına gelmedi?»

«Geldi, geldi ama sizden evvel,
gözlerimi tedavi eden doktorun Vig-
more sokağındaki muayenehanesine
uğramıştım. Adam her halde damlat-
tığı ilacın dozunu biraz fazla kaçı-
rdı. Çünkü bir saat müddetle etrafı-
ma bir kelime bile okuyamayacak ka-
dar bulanık gördüm. O halimle ne
bu listeyi, ne de herhangi başka şe-
yi farketmemeye bile imkân yoktu ki,
sevgilim.»

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası:

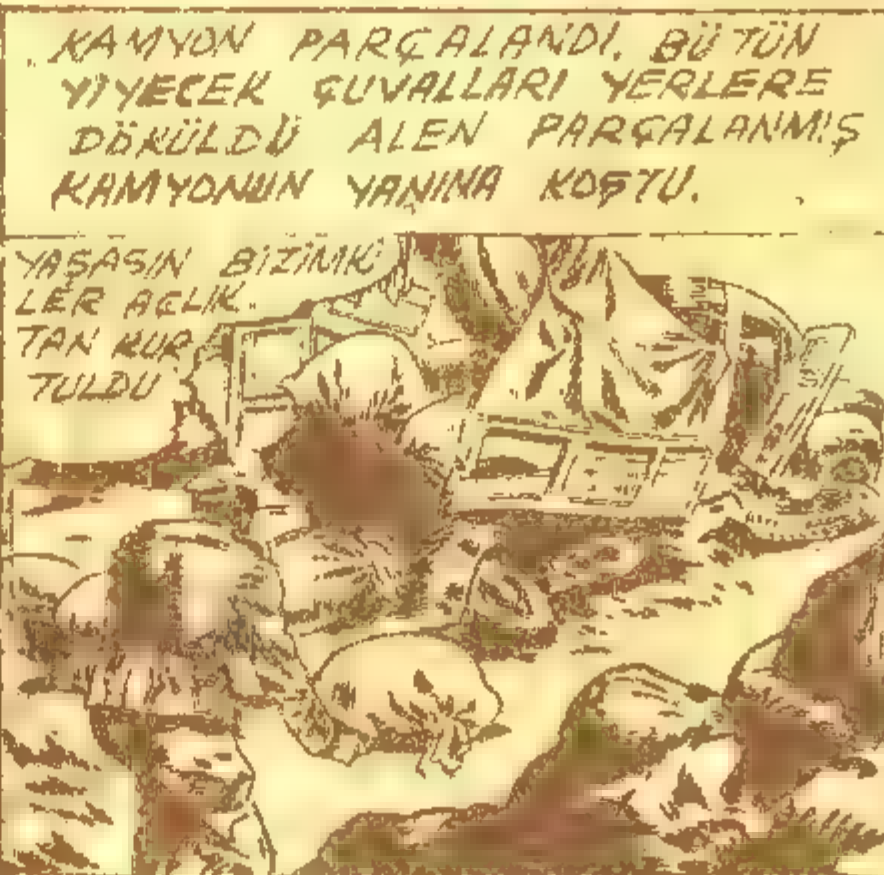
ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ : Yayıncı : İsmail Filiz idaresi
ada : TAHSİN DEMİRAY

Baskı yeri : TÜRKİYE BASIMEVİ

GİZLİ VAZİFE!..

İKİ AŞK ARASINDA

O KISA KONUSMA, ARKADAŞININ, GÖZLERİNDEKİ İFADE MİRMAYI DÜZER, VE GECELEYİN GÖZÜNE LİY-KU, GİRMEZ. BUNU İRİDEYE, UZME-MEK İÇİN ANLATMAZ. BABASININ İLK GÜNLERDEKİ GİBİ MES'UT VE SEN OLMADIĞINI FARKEDER. BİR GÜN MİRMA, BABASININ DAİRESİNE GİDİP İHTİYAR BİR KIZ O-LAN, KATİBESİYLE KONUSUR.

BABAMIN TEKRAR EVLENMEK DZERE OLDUĞUNU BİLİYORSUNUZ DEĞİLMİ İOAN?

E'VET LAF ARASINDA SÖYLE BİR, CİTLATTI AMA KİM OLDUĞUNU BİLMİYORUM. İNŞALLAH SIK SIK BURAYA, GELEN O HOPPA KIZ DEĞİLDİR.

SIK, SIK BURAYAMI GELİYOR?

TABİİ. EVVELÂ TATLI VE TITREK BİR SESLE TELEFON EDİYOR. BABAN MES-GUL OLDUĞUNU SÖYLETİYCE İSRAR EDİYOR, AĞLIYOR VE BİRDE BAKIYORSUN Kİ KALKIP GELİYOR, BENİ TAULAMAK İÇİN, ÇİÇEK, ÇUKULATA GETİRİYOR. BABANIN İŞİ BİTİNCİYE KADAR BURADA BEKLİYOR..

BUNASIL BİR KIZ MATMAZEL?

ÇOK GÜZEL BİR KIZ.

MİRMA HİDDETLENİYOR AMA SİZ BABAMI GÖRMESİNE NANI OLMALISINIZ.

NASIL? ONUN NE KADAR İNATÇI OLDUĞUNU BİLMİYORSUNUZ GALİBA?

ANLIYORMUSUN? LORENİN BABAMI SEVMEDİĞİNE E-MİNİM. BU BİR KAPRİS. DAİMA KENDİSİNİN TER-CİH EDİLMESİNİ, BASKA BİR KIZLA EVLENMEMESİNİ İSTİYOR. ONUN İÇİN BABAMI AVUÇUNUN İÇİNE ALACAĞINDAN KORKUYORUM.

BELKİDE SENİ KISKANIYOR VE, SENDEN İNTİKAM ALMAK İÇİN YAPIYOR.

TOM BABAMI KURTARMAK İÇİN NE-DENSEN O KIZA BİRAZ KUR YAPMIYORSUN..

OYLE AMA BEN BÖYLE İŞLERİ YÜZÜME GÖZÜME BULASTIRIRIM

BİRDEN BİRE MİRMANIN YÜZÜ DEĞİŞİR..

E TOM İLE DIŞARI ÇIKMA ÇOK DALGINDIR.

ARKASI VAR

ORORALARIN KAHYASI
FIŞMAN KADEHİNİ NİŞAN-
LILARIN ŞEREFİNE KALDIRDI.

DİLEDİĞİM SAADET GÜZEL
GÖZLERİNİZDE OKUNUYOR
MATMAZEL ORORA..

YAŞA FİŞMAN

DAVETLİLER FİŞMA-
NIN BU SÖZLERİNİ AL-
KIŞLADILAR. ORORA
DÖNDÜ ÜBALDOYA BAK-
TI.

HAKIKATEN GÖZLERİM
BU KADAR GÜZEL Mİ BE-
NİM?

ORORANIN GÖZLERİ BİRDENBİRE GÖLGELEN-
Dİ. ÜBALDO ÇOK DALGINDI GÖZLERİNİ
MASANIN BİR NOKTASINA DIKMIŞTI. BU HA-
LİYLE TENNEGANDAKİ YALVARAN HALİ ARA-
SINDA DEHŞETLİ BİR BENZERLİK VARDI.

NEN VAR
CANIM?

ÜBALDO TITREDİ VE GÜLÜM-
SEMEĞE ÇALIŞTI.

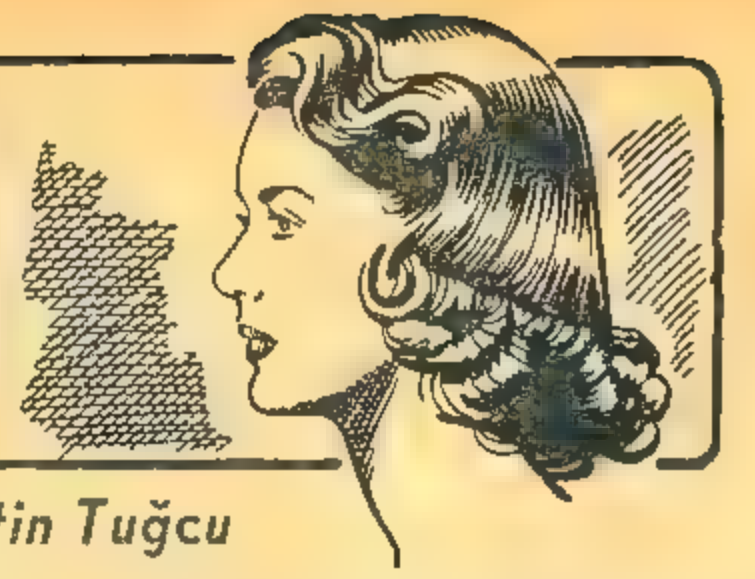
HİÇ!...
BURADAN
GİTMERİS-
TERDİM..

BEN DE ÖYLE ÜB.
FAKAT SABRETMELİYİZ.
BU FEDAKARLIKTAN SON-
RA YALNIZ KALMAK DA-
HA HOSUMUZA GİDECEK.

AYRILIK GECESESİ

Aşk ve Macera Romanı: 6

Yazan: Kemalettin Tuğcu

Nigâr, birdenbide:
— Sus, diyorum sana. Sus diye haykırdı.

Aynı zamanda eliyle ağızını kapattı. Bu el okadar sınırlı ve iradesizdi ki ağızını kapatan avucundan sonra parmakları büzüldü. Sanki ağızını ve dudaklarını kopartıp yere atacak ve beni susturacaktı.

Amcam onu bu müdahalesine karşı:

— Nigâr, Nigâr, kızım bırak şu çocuğu, diye darıldı.

Fakat Nigâr kendisinden geçmişti. Beni itmeğe, karanlıklara doğru itmeğe, onlardan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Amcam bir kere daha:

— Nigâr hanım kızım. Ne yapıyorsun? diye araya girmek istedi.

Fakat Nigâr hırçın bir feryat koparttı:

— Gelmeyin diyorum size. Gelmeyin.

Amcamın sesinin:

— Oldu olanlar! diye söylendiğini duydum.

Seher uzakta ince ince ağlıyor ve Süleyman anlaşılabilir bir şeyler söylüyordu.

Fener ve onlar epeyce uzakta kaldığı zaman omuzumu sımsıkı tutan Nigâr durdu. Elini yüzüme götürüp yüzümü kendisine doğru çevirdi:

— Ekrem, dedi. Tıkanıyorum Ekrem. Allah aşkına onlara böyle şeyler söyleme.

Kendimi topladım:

— Söylemeyeceğim, dedim.

— Söylersen ölümü öp Ekrem.

— Soylemem.

— Beni öldürecek misin Ekrem? O nasıl söz.

— Ben size olanı söyledim, Elimde olsaydı.

— Bunlar hep çocukluk. Hep yalan.

— Ben de sizden bir şey beklemiyorum zaten. Buraya geldiniz geleli yüreğim çarpıyor. Ne olduğumu ben de anlamadım. Kendi mevkimi, sizinkini de düşündüm de onun için sizden uzak kalmak istedim.

Yeniden ağlamağa başlamıştım. Bu gözyaşı içimden geliyordu, Nigâr:

— Allahım, ben ne bedbaht bir insanmışım diye söylendi. Ekrem, kendini topla. Aklını başına al.

— Siz üzülmeyin, gidin eve Nigâr Hanım. Benim kimseye ihtiyacım yok.

— Ne yapacaksın burada?

— Hiç, oturup rahat rahat ağlarım.

— Ekrem bayılacağım şimdi.

— Ben benden gittikten sonra siz de ne olursanız olunuz artık.

Onun neler yaptığını göremiyordum, ne düşündüğünü bilmiyordum. Her halde çok fazla sıkılıyordu. Beni tekrar sarstı:

— Acı bana Ekrem, diye yalvarırdı. Rezil etme beni. Benim hatırım için.

Cevap vermedim. Kulağıma kadar eğildi:

— Sevdiğinin hatırı için dedi. Benim bir sözümü yapmayacak mısın? Beni buralarda perişan bir halde bekletecek misin. Haydi Ekrem.

Yürüdüm ondan önce. Hırsla yürüyordum. Koştum bana yetişti:

— Kimseye bir şey söyleme Ekrem dedi. Sakın söyleme.

— 6 —

Yolda, elinde fenerle bekleyen amcam bir şey söylemeden önümüze düşmüştü. Fakat tam içeriye girip te büyük lambanın ışığının altından geçerken:

— Nigâr, Nigâr bu çocuktan ne istiyorsun? diye haykırdı.

Onun bu tekdirine ve yüzünün kıpkırmızı kesilmesine karşı Nigâr hiç darılmadı. Fakat benim yüzümü gören Seherle yengem ellerini yüzlerine kapatmışlardı. Gözlerim acıyor, yanıyordu. Boğazım da tıkalı gibiydi. Odama çıkmak istiyordum. Gözüme Nigârın elleri ilişti. Yalnız ellerinde değil, beyaz elbisesinin göğsünde ve eteklerinde de kan lekeleri vardı.

raktı. Gözleri kıpkırmızıydı.

Öğleye kadar kafamı kaldırmadan çalıştım. Üstümde yaşlı bir erkek ağrısı vardı. Hiçbir şey düşünmedim halde sık sık içimi çekiyordum.

Başka şeyler düşünmekten korkuyordum. Çünkü biraz dalacak olsam aklıma kendimi cevaz ağacına asmak yüksek kayalardan aşağıya atmak, amcamın tabancasını bulup ağzıma kurşun sıkarak kokmuş şeyler geliyordu.

Fakat ne için kendimi öldürmek istiyordum? Niçin arasına Nigârı yere yatırarak boğazını sıkarak, onu böyle öldürmek içimden geçiyor?

Bir cinayet yapmış ta herkesten saklıyormuşum gibi içimde sebebi bimedim bir korku, bir de büyük sıkıntı vardı.

— Niçin, dedi. Niçin fena şeyler düşünüyorsun?

Onları orada bırakarak odama çıktım. Kapıyı arkasından sürgüledim. Bütün gece karanlıkta kâh acı acı düşündüm, kâh ağladım. Birkaç defa Seher yukarıya çıkarak bana seslendi.

O gece Nigâr odasında yatmadı. Ertesi sabah yüzümü yıkarken yüzümde, ağızımın etrafında Nigârın tırnaklarıyla çizilen yerlerden kan akmış olduğunu gördüm. Yastığım ve örtüler de lekelenmişti.

Yüzümü yıkadıktan sonra bahçeye çıkarken onun yengemin odasında, sedirin üstünde, üstü örtülü yattığını gördüm.

O sinirli, felâketli, müadeleli gecenin çok sakın bir sabahı olmuştu. Sanki bütün ev halkı birbirine dargındı. Yengem mutfakta yemek tabaklarını tıkratmaya korkuyor, Süleyman avluyu süpürürken yaprakların hışırdıyacağından korkuyordu.

Nigârın tırnaklarıyla açılan yüzümdeki tırnakları bol su ile yıkayıp, yer yer kabuk bağlayan kanları temizleyip gömleğimi de değiştikten sonra cebir kitaplarını, defterlerimi alarak cevizin altına gittim.

Seher bana, oraya kahvaltı getirdi. Ses çıkartmadan yanıma bi-

Öğleyin eve girerek odama çıktım, Nigâr merdiven başına kadar gelerek:

— Ekrem, yemeğe bekliyoruz, dedi.

Bu ses bütün kanımı yüzüme çıkarttı. Yüreğim çarpmağa başladı. İşine gitmiyen amcam bile güçlüğü bir iki lokma yiyebilirdi.

Yemekten kalkacağımız sırada Nigâr hasta bir sesle:

— Akşam seni hırpaladım biraz Ekremciğim, dedi. Benim gibi hastalıkla bir kadını elbette mazur görürsün. Bazan sinirlerim pek bozuluyor. Sonra, günlerce hasta yatıyorum.

Cevap vermedim. Bahçeye çıkarken amcam bana âdeta yalvardı:

— Ekrem, evlâdım, çok uzaklaşma. Bilsen ne kadar üzüntü içindeyim.

Kapının önünde amcamı öptüm. O bu öpüşten bile kuşkulandı. Bukadar sevgi ve ilgiyi annemden bile görmemiştin.

Akşama doğru cevizin altına Nigâr geldi. Benim oturduğum tahta sıranın bir ucuna da o ilişti. Sarı bir defterin üstüne yazdığım yüzlerce rakamı suzdü. Sonra elini omuzuma koyarak:

Bana bak Ekrem, dedi. Sen de büyük bir aldaniş içindeyim. Herhalde bunu sen de anladın, değil mi?

— Neyi? dedim.

Aldanmış olduğumu.

— Ne için aldandım Nigâr hanım?

— Beni çok sıkıyorsun Ekrem. Aramızda öyle bir konuşma olmasını hiçbir zaman istemedim ve istemem de.

— Öyleyse konuşmayın. Mademki sıkılıyorsunuz, sıkıldığınız şeyleri konuşmayın. Hem kendiniz söylüyor, hem kendiniz şikâyet ediyorsunuz.

— Evet ama bu meseleyi halletmek lâzım. Sen bana dair düşüncelerinde aldaniyorsun. Sen bir lisesi gençsin. Daha okuyacak, sonra kendine bir meslek seçecek, para kazanacaksın. Daha sonra, belki beş, altı yıl sonra ancak böyle şeyleri düşünmeğe vakit bulacaksın.

— Nigâr hanım, ben size bir şey söyledim mi? Sizden bir şikâyet, bir talepte bulundum mu? Uğraşmayın benimle. Ben kimsese fenalığı dokunacak bir insan değilim.

— Benim gibi sinirli ve vehimli bir kadınla konuşursun Ekrem? Ben müsterih olmalıyım.

— Siz müsterih olunuz.

O söylediğin söz için mahcupsun değil mi Ekremciğim. Bir heves, hattâ bir özenme ile ağzından kaçtı değil mi,

Başımı eğdim, düşündüm ve:

Sizi de evdekileri de rahatsız ettiğimi biliyorum, dedim. Hakikaten ağzımdan kaçıracağım için nadim oldum.

— Bravo Ekrem. Ben bunu tahmin etmişim. Ben senin ablanım. Benden çekinme. Şimdi tamamiyle için rahat, değil mi? Bir şey düşünüyorsun ya?

— Ölümünden başka bir şey düşünmüyorum Nigâr hanım.

Nigârın boğazına sarılsaydım, Bu kadar fena olmazdı... Bir kere haykırdı. Sonra sinirli elleriyle bileklerini kaptı. Onları sıkarken:

— Niçin, dedi. Niçin fena şeyler düşünüyorsun? Deli misin sen?

— Ne olduğumu bilmiyorum Nigâr hanım. Amcam da çok üzülüyor. Kendimi çok zorluyorum. Fakat böyle şeyler düşünmekten kendimi alamıyorum. Keşke boğa beni süstüğü zaman ölseydim.

— Neye ağlıyorsun şimdi?

— Bilmiyorum. Sabahtan beri ağlamak geliyordu içimden.

— Sana bir iki damla eter verelim, feahlarsın...

— Zahmet etmeyin Nigâr hanım.

Kalkmak, ondan uzaklaşmak istedim, Kolumdan tuttu. Ağaçların arasından görünen eve üzüntü ile bakıyor, göğsü çarpıntılar içinde kalkıyordu.

— Nereye gidiyorsun? dedi.

— Sizi rahatsız etmek istemiyorum. Elinizi çekiniz benden. Dokunmayınız bana.

Dargın mıyız Ekrem? Beni bu şüphe ve tereddüt içinde bırakma. Sen sevginin ne olduğunu bilmiyorsun kardeşim.

— Biliyorum Nigâr hanım. Arkadaşların kollarına birer kız takar, parklarda, sinemalarda gezerlerdi. Birbirlerine yanık mektuplar yazarlardı. Onların birbirlerine karşı duydukları şeyi ben anlamazdım. Bugün onlara hak veriyorum.

(Arkası var)

EV SAHİBENİZ ÇOK NAZIKMIŞ DOĞRUSU.

Evet ama onun kim oldu.
Günü sakın öğrenmeye
kalkmayın. Ben söylemem..
Siz hizmet edecek usak ta
hem sağır hem dilsizdir.

ATMACA REİS İSTHAYLA ATIŞTIRIRKEN
JOFRE YEMEKLERE ELİNİ BİLE SÜRMÜYOR

YEMEKLERİN
ZEHIRLİ OLDU.
GÜNÜ MU SANI.
YORSUN?

BU ALİCENAP KADI-
NIN KİM OLDUĞUNU
EN SÜMSÜK İNSAN
BİLE ANLAR.. BUNU
DÜŞÜNÜYDUM İŞTE.

YA!.. KİMMİŞ
ÖYLEYSE..

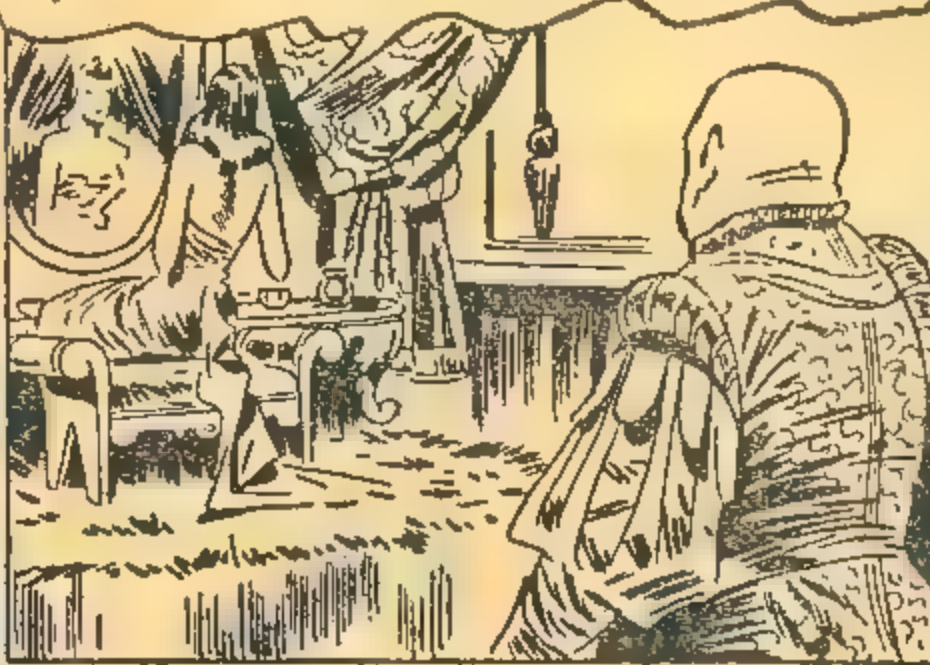
ASOR ADA.
LARI KRALİÇASI..

ADALAR KRALİÇESİ

YANILIYORSUN AZİZİM.. BEN BİR
TEK "ASOR ADALARI KRALİÇASI" TANI-
YORUM.. FAKAT O DA BİR ADADA
MAHPUS. ORADA ÇOK KALMIYACAĞINA
SENİ TENİN EDERİM.

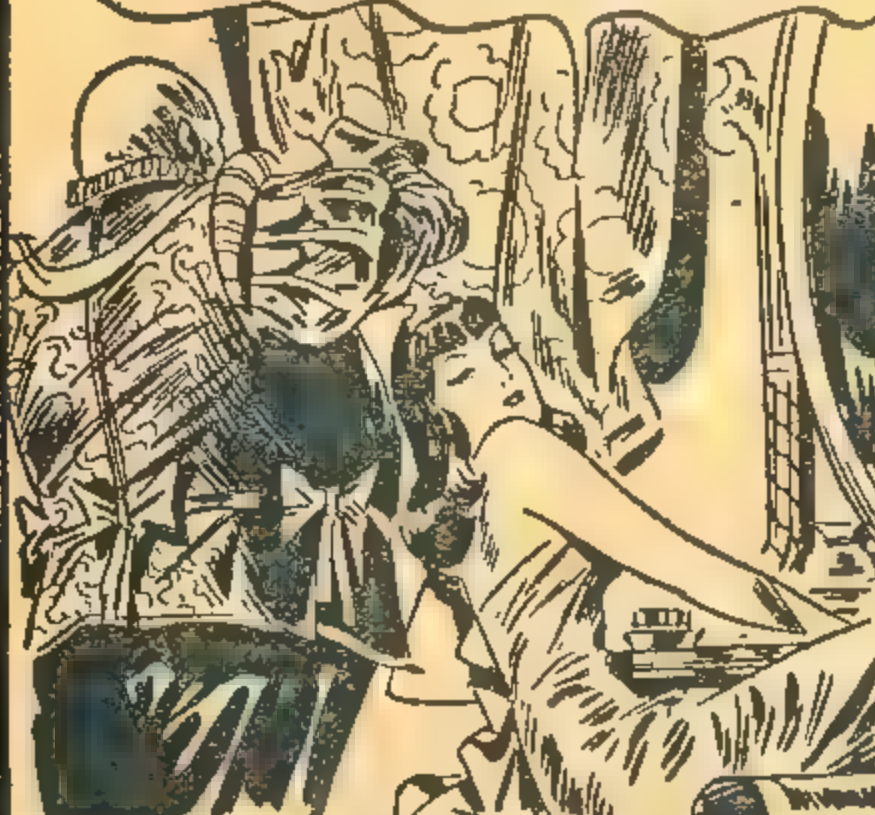
ROZİTA ODASINDA SÜGLENMEKLE
MEŞGULKEN AMİRAL İÇERİ GİRDİ
BİR DAHA YANIMA GELİRKEN HABER
JERMENİ RİCA EDERİM. OLUR YA
BELKİ SENİ KABUL ETMEK İS.
TEMEM.. HİÇ OLMARSA KAPİYİ VUR.

BAKINDI HELE!..
BU NE ZAMANDAN..
BERİ ÇIKTI BÖYLE?
ASOR ADA.
LARINA
KRALİÇA OL-
DUĞUMDANBERİ..

BUNU BENİM SA.
YEMDE OLDUĞU
NU UNUTMA

ROLÜMÜ İYİCE
BENİMSEMENİ SİZ
SÖYLEMEDİNİZ MİYDİ
BANA? BEN EMİR-
LERİNİZE FEVKÂLÂDE SADIK
BİR KRALİÇAYIM. BENİ NA-
ZUR GÖRECEĞİNİZİ UMARIM

HİÇ TE EMİRLERİME SADIK DEĞİLSİN.
O İKİ HERİFİ TAM TEMİZE HAVALE
ETTİRECEĞİM SİRADA NE DİYE KUR-
TARDIN.. NEDEN SÖYLE BAKAYIN..

SÖYLİYİYİM... HOŞUMA GİTTİ.
LERDE ONDAN. HELE ATMACA
REİSİ PEK BEĞENDİM. YAKIŞIKLI
DELİKANLI DOĞRUSU.

SEN ÇİLDİRMİŞSİN.. O BİZİM CAN
DÜŞMANIMIZ ONU YOK EDE-
CEĞİM

SAKIN HA! ONUN KI-
LINA BİLE HATA GEL-
MİYECEĞİNE YEMİN
EDİN BAKAYIM.YOK
SA ONA HERŞEYİ
SÖYLERİM.

AMİRAL ELİNE AĞIR BİR ŞEY ALDI KRALİÇAYI
TEHDİT ETTİ. KIZ UMURSAMADI GÜLDÜ.

SİZ BANA BİRŞEY YAPAMAZSINIZ.
SONRA BÜTÜN OYUNLARINIZ MEYDANA
ÇIKAR MAHVOLURSUNUZ.

ARKASI VAR

BASKIN

Yazan: M. YAMAN

Delikanlı elinden geleni yapmış, dilinin döndüğü kadar yalvarmış fakat bir türlü kızın gönlünü edememişti. Ailesine başvurdu, göz yaşı döktü:

— Ne yapalım oğlum, dediler. Zorla güzellik olur mu? İstemiyor seni. Sen gönlünü yaparsan bize göre hava hoş.

Ah şu hain Nevin. Ne çetin seymiş. İrfan'ın başına dünyasını zindan etmişti. Çocukçağız, çirkin, sakat, mesleksiz ve fakir de değildi. Nesini beğenmiyordu ki bu şumarık mahlûk. Kendi acısından başka eşine dostuna karşı da kepaze olmuştu biçare. Adı «Âşık» çıkmıştı, Banka direktörü bile ona böyle seslenirdi. Arkadaşlar arasında kendisinden bahsedilirken:

«Bizim Âşık» derlerdi.

Bir gün yine haber aldı. Nevin eski, küçüklük arkadaşı bir mühendisle Emirgân korusunda buluşacakmış. Aralarında bir aşk filân yokmuş amma ikisinin de birbirinden hoşlandıkları belliymiş. Belki de gezip tozacak, belki de işi tatlıya bağlayacaklarmış.

İrfan sel gibi ağladı. O gün hasta olduğunu bildirerek bankaya gitmedi. Atladı vapura, Gitti Emirgâna. Girdi koruya. Başladı beklemeğe. Ne garip. Nevin yalnız geldi. Yalnız gelince de İrfan onun yolunu kesti:

— Yine mi sensin?

— Ben mi Nevin. Her zaman ben, her yerde ben. Bir gölge, bir ruh gibi hep ben.

— Bukadar arsız ruh insanın başına belâ oluyor. Çekil yolumdan.

— Beni çiğne öyle geç.

— Kağınca çiğneyiş. Senin hiç gururun yok mu?

Onlar bu münakaşayı paraken Sermet çıkagelmisti. Nevin ona doğru çekilmeğe hazırlanarak:

— Karşıma bu ne olduğu belirsiz herif çıktı, dedi. Şunun hakkından gel Sermet.

Sermet güçlü, kuvvetli bir erkek görünüyordu. Aşk İrfan'ı eritmişti. Fakat ortadan çekilmedi:

— Ben çektiğim aşkın acısıyla buraya geldim, dedi. Ben seviyorum. Siz de ikiniz bir olup beni ortadan kaldırınız. Gitmiyeceğim işte.

Onlar böyle küçük bir ağaçlıkta kozlarını paylaşmağa uğraşırken dallar yarılıp bir gözü siyah ve kirli bir bezle sarılı, iriyarı bir herif elinde koca bir bıçakla çıkıverdi.

Sermet sapsarı kesilmişti. İlk işi cüzdanına davranmak oldu. Gelen kabadayı kaşlarını çatıp bağırdı:

— Para dediğin bende de var. Şurada iki kişi soyar, paralarını alırım. Şimdi benim istediğim şu piliştir.

Eliyle Nevini göstermişti. Sermet başını eğdi. Bu defa İrfan bir adım ileriye attı. Rengi ölü gibi solmuştu. Nevin korkudan ölmek üzereydi. Kabadayı:

— Ulan bana kafa mı tutacaksın? dedi. İkinizi de doğrar karıyı yine alırım elinizden. Bana adla, sanla Karagümrüklü Mustafa derler.

İrfan dişlerini sıkı:

— Arkadaş, benim senin gibi adım sanım yok. Fakat ben de erkeğim. Bu karı dediğin benim özbeöz

nikâhlı karımdır. Sen de erkekse düşün, taşın, kendine yakıştırabilirsen hiç durma. Ben gücümün yettiği kadar karımı korumak için boğuşacağım. Üst tarafı Allaha kahr.

Kabadayı durumsadı. Sonra bir gözünü kırparak:

— Ne malûm, dedi. Ne bileyim ben karın olduğunu.

Sermet ne olur ne olmaz diye epeyce açılmıştı. Uzaktan seslendi:

— Vallahi, billâhi karısıdır. Ben de şahidim.

Nevin İrfan'ın sırtında pencere açıp içine girerek saklanacak dereceye gelmişti. Kabadayı yüzünden yaşlar akan delikanlıya:

— İnanır gibi oluyorum, dedi.

Pek direniyorsun. Fakat buralara gelip kuş gibi havadan sevişenleri çok gördüm de. Hem onları yanlarındakinin bırakıp soluğu iskelede ahırlardı. Bir de şuna sorayım.

Hey, küçük, söylesene be, Sen bu delikanlının karısı mısın şahiden? Nevinin dişleri birbirine vurarak:

— Karısıyım, dedi.

— Yemin et dine imanına.

— Dinime imanına yemin ederim karısıyım.

— Öpüşün bakayım da göreyim.

İki genç, birisi göz yaşı içinde, öteki korkudan titriyerek ağız ağıza geldiler. Kabadayı kahkahayı bastı:

— İnandım be. Kırk yıllık karı koca gibisiniz. Haydi basın bakayım buradan. Böyle güzel karısı olanlar koru gibi, orman gibi تنها yerlere çıkmamalı. Benden size ağabey nasihatı.

Nevinle İrfan kolkola, Sermet peşlerinde, benizler sapsarı korudan çıktılar. Nevin yollarda hıçkırıklarla ağladı. Sonra Sermede:

— Ya İrfan yoluma çıkmasaydı, diye söylendi.

O kızara bozara:

— Sen onun hakkı, aşkın hakkı-sın Nevin, dedi. Allaha. ısmarladık.

Yalnız kaldıkları zaman kız:

— Benim için karın olduğumu söylediğine ne iyi ettin, dedi. Hem niçin şahiden böyle olmasın. Yemin de ettim.

MONTTE KRISTO'NUN ESERİ

GİZLİ VAZİFE!...

BU PAPAZA BİR YILIK
YAPMAK İSTEDİM
YARIN YOLDA TAŞ
TAŞISIN

FAKAT

NE VAR? İTİRAZ MI EDİ
YORSUN? SENİN PEK
VAHŞİ OLDUĞUNU DUY-
MUŞTUM.. DEĞİŞMİŞ
SIN. YOK
SA...

YOKSA
NE VAR?

YOKSA SEN DE
ALMAN YANIN MAH-
YOLDUĞUNA

KAT'YEN
ALMAN YA
MAHYOLMUYA
CAKTIR

YANI.. DEMEK
İSTİYOR
DUM KI

SENİN HABER JERE-
CEĞİM KRAYZLER
VE HİÇ MERHAMET
ETMİYECĞİM

HEY FRANZ.. BENİ YAN-
LIŞ ANLAMA..

ALEN YALNIZ KALINCA
EĞER ONDAN EVVEL
DAVRANIR ŞİKAYET E-
DERSEM ONA
İNANMAZLAR

ERTESİ GÜN ESİRLER ÇALIŞMAĞA
GİDERLERKEN BİRİSİ SINIRLERİNE
HAKİM OLANADI

ALLAHINI!.. SEN
BİZİ KURTAR

ESİRLERDEN BİRİNİN SINIRLERİNE
HAKİM OLANADIĞINI GÖREN JOZEF

ÜZÜLMİYİN ARKADAŞLAR..
TANRI BİZİ SINAMAK İÇİN
BU BELÂLARI BAŞIMIZA
GETİRDİ.

TANRIYA OLAN İTİMADINIZ
SARSILMASIN. UMİDİNİZİ KAY-
BETMEYİNİZ KURTULACAĞI-
MIZ GÜN YAKLAŞTI.
KURTULACAĞIZ AR-
KADAŞLAR!

BABA
SEN BABA
KAYA GİR
YOKSA TAŞ TAŞINA
GÖTÜRÜRİLER
YA

ZİYANİ YOK
YAVRUM. Sİ
KINTILI SA
ATLERLE
YANINIZDA
OLURUN

GELMEYİNİZ YO-
RULURSUNUZ.

HAYR! GELECEĞİM.. VE
SİZE İNANMA KUWETİNİN
VÜCUT KUWETİNDEN DAHA
METİN OLDUĞUNU İSPAT
EDECEĞİM.

BU SIRADA
ELİNDE KIR
BACIYLA KRAYZ-
LER GELDİ-
PAPAZ JO-
ZEF İLERLEDİ.

HERKES. HAZIR MI?
ACELE ETMEYİN
JOZEF KÖPEĞİ DE
BİZİMLE GELECEK
ONU ALALIM.

ÜZÜLME
KRAYZLER
BURADA
YIM.

ALMAN SUBAYI ÇOK SASIR-
MIŞTI BİR KELİME SÖYLİ-
YEMEDİ.

ESİRLERDEN BİRİ SIRTINDAKİ
YÜKÜN ALTINDA EZİLDİ

İMDAT..T.T.

DEFOL İŞİNE GİT..
O KENDİ KEN-
DİNE KURTU-
LUR.

YAVRUM!

YANINDA OLMANI-
ZA TEŞEKKÜRE-
DERİM.

DUA ET
BENİM
İÇİN..

TANRI BÜTÜN
SUÇLARINI AFFET.
Tİ YAVRUM

OH.. GALİ-
BA BİRAZ
DAHA İYİYİM

ZAVALLI YAV-
RUM.. KURTU-
LUYOR-
SUN

ARKASI VAR

TEDBİRLİ MİLYONER

(5. sayfadaki devam)

göstereceğini diye yanımıza alıp buraya kadar getirdik...

Bu konuşmaya kulak misafiri olan Carrigan hâlâ meseleyi kavrayamamıştı. Nihayet kendisini zorlayarak sordu: «Peki ama, ya gazete-deki yazı neydi?»

Mr. Castle: «Ne olacak,» dedi. «Senin gibi akıllı geçinen aptalları kafese koymak için hazırlanmış bir tuzaktı tabii. Başına günün birinde böyle bir şey geleceğini kestirerek önceden tedbir almıştım. Haydi, buraya çağıracağınız bayın doktor değil, meşhur bir müzisyen olduğunu anlıyamadınız diyelim, fakat dünya yüzünde Anolin adında bir seromun mevcut olmadığını da mı bilmiyordunuz?»

HİKÂYE

(6. sayfadaki devam)

Amelia boğulacaktı neredeyse. Bütün gayretini toplayarak hava yolları acentasının numarasını çevirdi ve o akşam halalanen tayyaredeki yolcular hakkında malûmat istedi.

Memur: «Bütün yolcular erkekti, efendim.» dedi ve sonra hemen tashih etti. «Affedersiniz, yanlış söyledim. Aralarında adları Mr. ve Mrs. John Travels olan bir çift de vardı.»

Amelia birdenbire kocasının dün geceki tuhaf halini hatırladı. Belki de bu fikri onun kafasına o gülünç hikâye sokmuştu.

Merddivenleri dörder dörder atlayarak oturma odasına koştu, olağanüstü hadiseleri nazarı itibara alarak, Henry'nin haberi olmadan yanında taşıdığı anahtarlarla yazı masasının çekmecesini açtı. Elleri titreyerek mahut gazeteyi aldı ve bütün iç sayfeleri tekrar tekrar çevirdi. İçinde hiç hikâye yoktu....

INTIKAM PERİSİ

(4. sayfadaki devam)

«Korkmayın» dedi. «Şimdi siz istiyecak değİlim. Çünkü muvaffak olamadım. Hattâ sizden beni beklemenizi bile istiyecak değİlim çünkü artık kendime güvenemiyorum. Ama size kalbimi açmadır duramadım. Sizi çok sevdiğimi söylemek istedim. Buna herhalde kızmazsınız.»

Vilâ hafif bir sesle. kısık kısık «Hem kızarım, hem kızmam» diye cevap verdi. «Hiç tanımadığım bir dedenin ismiyle servetini kabul ettim diye eski hayatımı unuttun da maddî, ruhsuz bir kız oldun zannediyosunuz. Halbuki ben bütün birbirimizi anladığımızı sanıyorum.»

«Sizi hiçbir zaman maddî ruhsuz annetmiyorum. Ama ben sizin ayağınıza bir servet sermek istiyorum. Niyetim muvaffakiyetsizliğimden şikâyet etmek, kendimi acındırmak ta değİldi. Bana acımayın, çünkü marhamete hiç tahammül edemem!»

Vilâ'nın gözlerinde âdeta bir şimşek çakmıştı.

«Size zerre kadar acıımıyorum» dedi. «Bilâkis sinirleniyorum. Ben şımarık bir zengin evlâdı mıyım ki kapıma hediyeler, paralar gelmek lâzım zannediyorsunuz. Kendimi müzayedeye çıkarıp yüksek verene satacağımı mı sanıyorsunuz? Annem sevdiği adamla evlenmiş ve onun hatırı için her türlü meşakkati göze almış. Ben onun kızı değİl miyim?»

Genç adam duyduklarına inanmak istemiyormuş gibi ateşli bir saadetle,

«Vilâ!» diye fısıldadı ve kızın ellerini elleri içine aldı. «Vilâ, bana bak!»

Vilâ menekşe rengi bir ışıkla tuşan gözlerini kaldırdı ve genç adamın gözlerinin tâ içine baktı. Bembeyaz yüzüne, hattâ boynuna ve çıplak omuzlarına pembe bir renk yayılıyordu.

(Arkası var)

KORSANLAR KRALI

no: 51

KORSANLAR KRALI HARRIS'İN FİLDUSU. NU YARDI. ÇIKTI GİTTİ. DOSTA. DALARA GİTTİLER SEVİNÇLE KARŞI. LANDILAR.

GÜNLER CE AN-BARLARA YİYECEK DOLDUR DULAR.

DÖNÜŞ NE KADAR TEHLİRELI OLURSA OLSUN SİZİNLE GELECE. GİM. ANCA BERABER KANCA BERABER.

KORMORANI TA. NİRİM. KAÇMAMIŞ. TIR. ADAYI YALNIZ BIRAKMAZ. YİNE GELECEKTİR. BEK. LİYELİM.

MUÇO. MERSE. DESİ SANA ENİ. NET EDİYORUM. ONUNLA ROŞELİN GEMİSİNE BİNİN.

KOMUTAN HARRIS KORSANLAR KRALI. NİN KAÇTI. GİMİ SA. NİYORDU.

GEMİNİN BİRİN. DE MUÇOYLA MERSEDES KONUŞUYORLAR.

LAKONKAGA CEPHA. NE YÜKLÜ... AKLIMA BİRSEY GELDİ ABLA.

KORMORANIN İDARE ETTİ. Gİ GEMİ. LER KOR. SANLAR ADASINA YAKLAŞTI.

SANCAKTA BİR İNGİLİZ GEMİSİ

ORTALIKIN SİSE BOĞULDUĞU. BİR SABAH. KORSAN GEVİ. LERİ ABLUKAYI YARMAK. ÜZERE ATILDILAR.

YARIN DEĞİL ÖBÜR. GÜN SİS VAR. SİS TEN İSTİFADE EDİP. ABLUKAYI YARAR. RIZ.

KORMORANLA RÜİ. KONUŞUYORLAR.

KORMORAN BÜ. YÜK BİR USTA. LİKLA ATEŞ EDEN GENÇ BİR KORSAN GÖR. DÜ.

AFERİN DELİ. KANLI.. İSA. BET TAMAM. YELKEN DİREĞİ. KIRILDI.

KORSANLAR KRALI ATEŞ AÇTI.

İNGİLİZ FİLDUSUNUN ŞAŞKIN. LİĞİNDAN İSTİFADE EDEN KOR. SAN GEMİLERİ ADAYA DOĞRU YOL ALDILAR.

ARKASI VAR.

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

BUZ, ŞEYTANLARININ GARIP ÜLKELERİNDE NAR DA, TUZ MADE- NİN DE ÇALIŞMAKTA- DIR. MANDRAKE BİR İSARETLE, KIZIN BA- ŞINDAKİ NOBETÇİYİ HAREKETSİZ BIRAKI- YOR.

FAKAT DÖRT BİR TARAFTAN, GELEN YÜZ- LERCE CÜCE MANDRAKEYİ YERE YIKI- YORLAR.

KRAL "İSYAN HA!" DİYOR. "BUZA GÖMÜN!"

BUZ OLIVARININ İÇİNE BİR DELİK HAZIRLAYIP BAYGIN SİHİRBAZLA NARDAYI DELİĞE SOKUYORLAR.

DELİĞİN AĞZI KALIN BUZ KALIPLARIYLA KAPA- NIP ÜZERİNE SU SERPİYORLAR. ÇABUK DONAN SU, BUZDAN MEZARI SIKI SIKI KAPIYOR.

HAVA AZ, SOĞUK DEHŞET NARDA "BUNDAN DA- HA FAZLA YAŞIYAMAYIZ, BİR MİLYON SENE SON- RA BİZİ BURADAN DONMUS OLARAK BULACAK- LAR. MANDRAKE, NE OLLUR UYAN DA BİRBİRİ- MİZE VEDA EDELİM..."

